

Wiadomość Tygodnia

EPISKOPAT POLSKI NA POGRZEBIE O. JERZEGO TOMZIŃSKIEGO



Na Jasnej Górze odbyły się uroczystości pogrzebowe o. Jerzego Tomzińskiego, wielkiego człowieka Kościoła i Polaka, trzykrotnego przeora częstochowskiego klasztoru, dwukrotnego Generała Zakonu Paulinów, uczestnika Soboru Watykańskiego II, przyjaciela kilku papieży. Mszę pogrzebową celebrowali polscy biskupi na czele z abp. Stanisławem Gądeckim, przewodniczącym Konferencji Episkopatu Polski, którzy specjalnie zmienili program swoich rekolekcji. Modlitwą dziękowali za pracę o. Jerzego w Komisji Maryjnej i przy wielu inicjatywach oraz programach podejmowanych przez niego zwłaszcza z Prymasem Wyszyńskim.

Liturgia pogrzebowa odprawiona została dokładnie w 56. rocznicę przewodniczenia przez o. Jerzego Mszy św. dla wszystkich ojców soborowych. O. Tomziński był jednym z trzech Polaków, obok abp. Antoniego Baraniaka i abp. Karola Wojtyły, którzy dostąpili tego zaszczytu. – Wiedziałem jednak, że ten zaszczyt spotkał mnie z uwagi na rangę Jasnej Góry – zaznaczał i dodawał, że było to niezapomniane przeżycie.

Samo odczytanie życiorysu tzw. Curriculum Vitae, rozpoczynające uroczystości pogrzebowe, zajęło kilka minut, bo o.

Tomziński był niezwykłym człowiekiem czynu, który mimo trudności i prześladowań, wbrew oczekiwaniom komunistycznych władz podejmował heroiczne programy, jak: Śluby Narodu, peregrynację Obrazu, modlitwę o uwolnienie Prymasa, która przerodziła się w codzienny Apel Jasnogórski. Przypomniał o tym abp Wacław Depo w pogrzebowym kazaniu. – Niech to dziedzictwo Apelu Jasnogórskiego od dnia 8 grudnia 1953 r., którego był współinicjatorem będzie uwielbieniem Boga przez Maryję, na następne pokolenia – mówił metropolita częstochowski.

W homilii abp Depo określił śp. o. Jerzego „człowiekiem naszych biografii” i „związywania posługą Ewangelii i sakramentów świętych wielu pokoleń biskupów, kapłanów, osób życia konsekrowanego i Ludu Bożego, zwłaszcza w charyzmacie miejsca, jakim jest Jasna Góra, zawierzenia i zwycięstwa przez Maryję”.

Nazywając śp. o. Jerzego „słońcem Jasnej Góry” abp Stanisław Gądecki, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski, rozpoczynając liturgię pogrzebową, podziękował za wszystko co zrobił, a co było możliwe dzięki wstawiennictwu Matki Bo-

żej, dla Kościoła w Polsce i naszej Ojczyzny. – Niezmierzone są jego zasługi, które z pewnością były możliwe dzięki opiece Najświętszej Maryi Panny Jasnogórskiej, dzięki temu wstawiennictwu Królowej Polski, która pomogła mu osiągnąć rzeczy nieosiągalne dla innych - powiedział abp Gądecki.

Śp. o. Jerzy urodzony w 1918 r., równolatek odrodzonej Rzeczypospolitej, od 13 roku życia związany był z Zakonem Paulinów, bo po ukończeniu sześciu klas szkoły podstawowej, wyjechał wówczas na dalszą naukę do Juwenatu Zakonu w Krakowie na Skalce. Jako motyw wyboru życia zakonnego podał: „by lepiej służyć Bogu i Najświętszej Maryi Pannie”. I tak w Zakonie przeżył 85 lat, 77 lat jako kapłan. Swojego życia, jak powtarzał, nie wyobrażał sobie bez Jasnej Góry, nazywał się człowiekiem Jasnej Góry”. – Dla mnie życie to jest Jasna Góra – powtarzał.

Życie nazywał też „nieustannym zadziwieniem”. W odczytanym Curriculum Vitae przywołano jego słowa: „Mnie się w głowie nie może pomieścić, jak to się mogło stać, że ja, zwyczajny Jasiu z Przystajni, nagle przeżywałem nieprawdopodobne sytuacje – ilu świętych, czterech papieży, prymas Wyszyński, kard. Wojtyła; wydarzenia w Kościele. To jest jedno wielkie zdziwienie. A drugie – w życiu nie są tylko same achy, ochy, róże – są łzy, są krzyże i cierpienia. A jednak to wszystko było kierowane, to nie był przypadek. Stwierdzam, że u człowieka nie ma przypadków. Kieruje słodka Opatrzność Boża. Bóg kieruje, i Bóg człowieka kocha. Nie wyobrażam sobie swego życia bez Jego rąk”.

W życiorysie przypomniano także, że w roku setnych urodzin, a także 100. rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości, w 1918r. został uhonorowany przez Prezydenta RP Andrzeja

Dudę pamiątkowym medalem. W liście gratulacyjnym Prezydent dziękował „niezlomnemu kapłanowi”, który przyczynił się, by mimo dramatów wojen i szykan totalitarnego ustroju, do ocalenia narodowej dumy i tożsamości „przekazując wolną i demokratyczną Polskę następnym pokoleniom”.

Generał Zakonu Paulinów, o. Arnold Chrapkowski, który nie mógł uczestniczyć w pogrzebie, w specjalnym przesłaniu przypomniał, że Maryja Jasnogórska była całym życiem o. Jerzego, „Jej bezgranicznie ufał i pod Jej czułym okiem pełnił zakonne i kapłańskie obowiązki”. Jak zauważył jednym z ostatnich najważniejszych wydarzeń, w których o. Jerzy uczestniczył, była beatyfikacja Prymasa Wyszyńskiego, duchowego przewodnika, ojca i przyjaciela. Przesłanie odczytał wikariusz generalny Zakonu Paulinów o. Michał Lukoszek. – Pozostawił nam dziecięcą ufność Bogu i Jasnogórskiej Maryi, umiłowanie Kościoła, Ojczyzny, Jasnej Góry i wrażliwość na drugiego człowieka – podkreślił przełożony generalny Zakonu Paulinów: „z optymizmem patrzył w przyszłość, bo jak mówił, żaden inny naród nie ma tylu świętych, a oni nas prowadzą i wstawiają się za nami”.

Na uroczystości pogrzebowe licznie przybyli kapłani, pielgrzymi, delegacje różnych parafii i wspólnot, ruchów i stowarzyszeń, władz wojewódzkich, samorządowych. – O. Jerzy był dla Civitas Christiana postacią wyjątkową, jemu zawdzięczamy to, że jesteśmy stowarzyszeniem katolickim, że naszym patronem jest kard. Wyszyński i to, że od 41 lat pielgrzymujemy na Jasną Górę, gdzie zawsze kierował do nas swoje przesłanie powiedział Maciej Szepietowski, prezes Stowarzyszenia. Ciało śp. o. Jerzego spoczęło w paulińskim grobowcu na cmentarzu św. Rocha w Częstochowie. Za: www.jasnagora.com

Wiadomości krajowe

OSTATNIE POŻEGNANIE O. MAKSYMILIANA ŚWIERŻEWSKIEGO OFMConv

Prezydent Siedlce Andrzej Sitnik wprowadził na jeden dzień żałobę po tragicznej śmierci franciszkanina o. Maksymiliana Adama Świerżewskiego. – Na znak żałoby flagi Siedlec znajdujące się na miejskich masztach zostały opuszczone do połowy.

MSZA W KATEDRZE W SIEDLCACH

W piątek, 19 listopada wieczorem w siedleckiej katedrze odprawiona została msza żałobna za tragicznie zmarłego o. Maksymiliana Adama Świerżewskiego.

35-letni siedlecki franciszkanin został ciężko pobity przez nieznaną sprawców wieczorem 11 listopada w parku miejskim „Aleksandria”. Odnaleziony przez innych spacerowiczów, trafił do szpitala, gdzie mimo pomocy medycznej po kilku godzinach zmarł. Jego śmierć odbiła się szerokim echem nie tylko w Siedlcach, ale i w kraju.

Mszę świętą żałobną sprawował biskup siedlecki Kazimierz Gurda, biskup po-

mocniczy Grzegorz Suchodolski, bp Antoni Dydycz i prowincjał Prowincji Matki Bożej Niepokalanej Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, o. Grzegorz Maria Bartosik. Towarzyszyli im liczni zakonnicy i kapłani, poczty sztandarowe szkół, w których tragicznie zmarły kapłan uczył (ZO w Golicach i ZSP nr 4 w Siedlcach), a także wielu mieszkańców miasta.



Biskup siedlecki Kazimierz Gurda złożył kondolencje rodzinie naturalnej i rodzinie zakonnej zabitego kapłana. Modlitwą objął przeżywających stratę, ale wznosił

też intencję nawrócenia zabójców oraz nowych powołań kapłańskich i zakonnych. - W czasie tej Mszy św. pragniemy Panu Bogu podziękować za jego 35 lat życia, w tym 16 w zakonie. Chcemy Panu Bogu podziękować za dobro, które czynił; za zaangażowanie w pracę katechetyczną i duszpasterską. Prosimy jednocześnie, aby dobry Bóg darował mu winy, które popełnił wskutek ludzkiej ułomności - wprowadził biskup siedlecki.

W homilii o. Bartosik mówił o bólu po niespodziewanej stracie, o przebaczeniu wciąż nieznanym sprawcom i o poszukiwaniu odpowiedzi na narzucające się pytanie „dlaczego”. – Wierzmy, że ojciec Maksymilian jest w domu Ojca Niebieskiego. Ale wiemy, że Pan Bóg nie akceptuje zła i nie pozwala na zabicie. Może ta śmierć jest znakiem dla nas wszystkich i dla Polski. Dziękujemy za świadectwo życia i za dobro, jakie o. Maksymilian zostawił w ludzkich sercach – mówił prowincjał. Wspominał też jego wcześniej rozeznane powołanie, gorliwość, marzenie o pracy misyjnej i chęć

naśladowania założyciela Niepokalana-wa, którą wyraził przybierając swoje zakonne imię. – Niech Chrystus, najwyższy kapłan, sam będzie ci nagrodą. Niech wybaczy ci ludzkie ułomności i przyjmie do swojej chwały. Wierzmy, że uczestniczysz w niebieskiej liturgii zbawionych – powiedział o. Bartosik. Wracając do wcześniejszej myśli o znaku dla Polski, powiedział: – Wciąż nie znamy motywów, jakimi kierowali się sprawcy napaści: czy o. Maksymilian zginął jako przypadkowy przechodzień, czy dlatego, że był kapłanem. Ale winniśmy uderzyć w dzwon na trwogę, tak wiele w naszej ojczyźnie napadów i rozbojów, kłótni i nienawiści. To skutek odejścia od Pana Boga i podeptania przykazań, owoc jawnej walki z Kościołem. Obudźmy się, bo jeśli nie powrócimy do zachowywania dekalogu, to nasza ojczyzna prędkiej czy później ulegnie zagładzie. Niech ta śmierć nie będzie bezowocna, ale będzie przebudzeniem naszych sumień. Nie pozwalajmy na zło w życiu indywidualnym, rodzinnym i społecznym. Nazwijmy je po imieniu i odrzucajmy. Powróćmy do Ewangelii i trzymajmy się tej księgi życia.

Na koniec zmarłego pożegnał dziekan Dekanatu Siedleckiego i proboszcz Parafii Katedralnej - ks. kanonik Dariusz Mioduszewski, przedstawiciel Parafii św. Maksymiliana Marii Kolbego w Siedlcach oraz Małgorzata Łukaszewska - dyrektor Zespołu Oświatowego w Golicach, w której uczył śp. o. Maksymilian.

- Smutek jaki przeżywamy po Twoim odejściu, dowodzi, że dla nas wszystkich byłeś kimś wyjątkowym. [...] Byłeś przewodnikiem duchowym, przyjacielem, kolegą; po prostu dobrym człowiekiem. Ślady twojej pracy katechety i działalności duszpasterskiej tkwią w naszych sercach, i są dostrzegane w naszych czynach - wskazała Małgorzata

Łukaszewska.

Zmarłego pożegnał także o. Zdzisław Beń – proboszcz Parafii św. Maksymiliana w Siedlcach. - Pokochał Siedlce, a zwłaszcza ludzi, dla których pracował i z którymi modlił się - przypomniał o. Beń. Jednocześnie podziękował za wszelkie dobro, które doświadczyła rodzina oraz wspólnota parafialna w minionych dniach. Za: www.podlasie24.pl

POGRZEB W SZUMOWIE

W kościele pw. Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej w Szumowie odbył się w sobotę pogrzeb tragicznie zmarłego o. Maksymiliana Adama Świerżewskiego..



Mszy świętej pogrzebowej przewodniczył ks. bp Janusz Stepnowski, ordynariusz łomżyński.

– Ojciec Maksymilian Adam Świerżewski urodził się 23 grudnia 1985 roku w Zambrowie, w diecezji łomżyńskiej, w rodzinie rolniczej z rodziców Henryka i Jadwigi. Miał 3 starszych braci i młodszą siostrę. (...) 24 marca 2012 roku w Sanktuarium Świętego Antoniego z Padwy i bł. Rafała Chylińskiego w Łodzi-Łagiewnikach przyjął sakrament święceń w stopniu diakonatu z rąk ks. bp. Adama

Lepy, a 29 września 2012 roku sakrament święceń w stopniu prezbiteratu w Bazylice NMP Niepokalanej Wszechpośredniczki Łask w Niepokalanowie z rąk ks. kard. Kazimierza Nycza - przypomniano w biografii tragicznie zmarłego o. Maksymiliana Świerżewskiego.

Podczas homilii podkreślono otwartość i dobroć, które cechowały o. Maksymiliana Adama Świerżewskiego.

– Ojciec Maksymilian był dobrym człowiekiem. Od samego początku był wychowywany w wierze katolickiej przez rodziców. Otrzymał miłość, którą się dzielił do końca swoich dni. Zawsze otwarty, serdeczny dobry człowiek. Od samego początku pragnął służyć Bogu. Wstępując do niższego seminarium, które założył o. Maksymilian Maria Kolbe, zrodziło się w nim pragnienie służenia w zakonie, aby być oddany Bogu i człowiekowi tak jak o. Kolbe. Obdarzony wielkimi darami, talentami wstąpił do nowicjatu, gdzie zapragnął przyjąć imię Maksymilian na wzór tego, który był wierny Bogu, odważny, sprawiedliwi, mężny i zakochany w Niepokalanej – podkreślił kapłan w czasie homilii.

– Jakże uczynny, jakże otwarty. Wierzmy, że ojciec Maksymilian jest z nami i będzie z nami, wyprasząc nam potrzebne łaski. Każdego dnia musimy sobie uświadamiać, że życie się nie kończy ale zmienia. Odchodzi młody człowiek, kapłan, ale zawsze pozostanie w naszym sercu. Na zawsze pozostanie z nami jego uśmiech, serdeczność, życzliwość. Warto, aby jego dobre życie wydało plon w naszym kapłaństwie, zakonie, gorliwości, aby wydało plon w ludzkiej życzliwości, aby wydało plon dobra – dodał duchowny.

Za: www.radiomaryja

ZAKOŃCZYŁ SIĘ ZJAZD DUSZPASTERZY MŁODZIEŻY I POWOŁAŃ ZAKONÓW MĘSKICH I ŻEŃSKICH

Zakończył się II Ogólnopolski Zjazd Zakonnych Duszpasterzy Młodzieży i Powołań Zakonów Męskich i Żeńskich. Uczestnicy spotkania, ponad 80 zakonników oraz sióstr zakonnych, przez trzy dni zjazdu wzięli udział w Lublińcu w szeregu konferencji.

Podczas jednej z konferencji, zatytułowanej „Jak być z młodymi?”, o. Bartosz Madejski OMI mówił m.in. o zaangażowaniu w duszpasterstwie własnych pasji, brania pod uwagę kierunku pracy i metod zapoczątkowanych przez poprzedników oraz równoważeniu stawiania wymagań i doceniania wysiłku młodych.

Do zgromadzonych mówiło również małżeństwo, państwo Justyna i Janusz Bochenkowie, którzy odpowiadali na pytanie „Jakiego księdza i siostrę zakonną chcielibyśmy, aby spotkały

nasze dzieci?”. Podzielili się własnymi wspomnieniami duszpasterzy z czasu ich młodości. To co zapamiętywali w spotkanych wtedy kapłanach i co ich wyróżniało, to otwartość, czas dla młodych, odpowiadanie na ich pytania, dzielenie się pasją i czas dla Boga. Z kolei jako rodzice zauważyli, że ważne, by pytać młodych o metody i sposoby pracy, które najbardziej im odpowiadają, odpowiadać na ich pytania, nie zbywać ich, uzasadniać zasady chrześcijańskiego życia, a nie pozostawiać ich z hasłem „tak i już”. Zauważyli również, że młodzi są bardzo uwrażliwieni na autentyczność i szybko zniechęcają się, jeśli kogoś się udaje. Podkreślili, że ważne jest docenianie zaangażowania młodych.

Jedną z konferencji wygłosił Tomasz Samotyka. Przestrzegł, by nie projektować własnych doświadczeń z młodości na młodych dziś – świat bardzo się przecież zmienia. Podzielił się również spostrzeżeniami dotyczącymi tematów, które warto poruszać częściej w katolickiej przestrzeni medialnej. Są nimi: zagadnienia podstawowe – „elementarz” (mówienie o Ewangelii, Bogu

pozytywnym językiem – głosimy przecież DOBRĄ nowinę, podczas gdy w przestrzeni medialnej wiara ukazywana jest jako wymagająca i nieprzynosząca korzyści); seksualność; tożsamość i akceptacja.



Kolejnym gościem spotkania była Marta Wajszczyk, która przygotowała wystąpienie pt. „Wizualne aspekty kreowania wizerunku”. Zauważyła, że „im dalej ktoś jest od Kościoła, tym bardziej potrzebuje komunikacji wizualnej”. Zwróciła uwagę na 4 pytania, bez których nie powinno się według niej rozpocząć projektów związanych z grafiką i mediami społecznościowymi. Są to: Co? Po co? Komu? Jak? Marta Wajszczyk zwróciła także uwagę na aspekt estetyczny projektów graficznych

wykorzystywanych w Kościele i przekazała praktyczne wskazówki dotyczące ich tworzenia.

Niemniej ciekawym wystąpieniem od poprzednich było to prowadzone przez Gabrielę Bagan – lubliniecką licealistkę, instagramową influencerkę kryjącą się pod pseudonimem „les-scalm”. Podczas prelekcji pt. „Instagram i TikTok w służbie ewangelizacji” mówiła o swoim nawróceniu, decyzji o wejściu w świat mediów społecznościowych, niespodziewanym sukcesie i jej metodzie ewangelizacji. Jest nią przedstawianie swojej codzienności, w której Pan Bóg i Kościół są integralną i naturalną częścią. Jako przykład podała następujące po sobie relacje z zakupów sukienki i spaceru z różańcem. Gabrysia codziennie stara się pokazywać rówieśnikom, że można być normalną nastolatką, fajnie się ubierać, chodzić na imprezy i równocześnie brać na serio Ewangelię.

Na koniec trzydniowego spotkania uczestnicy otrzymali sporą dawkę informacji dotyczącą tworzenia struktur formalno-prawnych mających służyć duszpasterstwu młodzieży.

Oprócz ogromu treści nie brakło czasu na modlitwę. Zakonnicy oraz siostry gromadzili się na jutrzniach, Eucharystii oraz Adoracji Najświętszego Sakramentu.

Cykl spotkań będzie kontynuowany – kolejne z nich odbędzie się w listopadzie przyszłego roku. Za: KAI

WSPOMNIENIA WERBISTY - KAPELANA WIĘZIENNEGO BŁ. KS. JANA MACHA

Od 20 listopada cała Polska, a zwłaszcza Górny Śląsk, radują się nowym błogosławionym – ks. Janem Machą. W 1942 r., mając zaledwie 28 lat, został święty jako pierwszy kapłan skazany na śmierć podczas okupacji z wyroku niemieckiego sądu.

Czym zawinił? Był wierny Ewangelii, Kościołowi i Polsce, jak tysiące śląskich rodzin podczas II wojny światowej. Głosił słowo Boże, sprawował sakramenty i jednocześnie prowadził rozległą działalność charytatywną. Organizował pomoc żyjącym w skrajnej biedzie rodzinom, które straciły ojców i braci, zamordowanych podczas niemieckiego terroru w pierwszych tygodniach okupacji i później.

To, jak ks. Macha przeżył najważniejsze, ostatnie cztery miesiące życia, włącznie z kilkoma minutami przed śmiercią, zawdzięczamy ówczesnemu więziennemu kapelanowi. Był nim 40-letni wówczas werbista, o. Joachim Besler SVD (1902-1969), który od 28 lipca 1942 r. – decyzją Kurii Katowickiej – był wikariuszem w parafii p.w. świętych Apostołów Piotra i Pawła w Katowicach i jednocześnie samodzielny kapłanem więzienia przy ul. Mikołowskiej. W tym owianym grozą miejscu pełnił tę funkcję do stycznia 1945 r. A była to funkcja nadzwyczaj

niebezpieczna, ponieważ w budynku przy Mikołowskiej okupanci przetrzymywali więźniów politycznych, których niemieckie sądy skazywały na ścięcie.



Bł. Ks. Jan Macha

Kim był człowiek, który odprowadził na gilotynę, jak sam pisał, ponad 500 więźniów, wśród których były także kobiety?

Był Ślązakiem – urodził się w 1902 r. w Żorach, koło Rybnika w bardzo religijnej rodzinie. Już jako 14-latek trafił do werbistowskiego niższego seminarium w Domu św. Krzyża w Nysie. Mając 22 lata rozpoczął studia filozoficzno-

teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Werbistów w Mödling k. Wiednia.

Przeszedł wszystkie etapy formacji zakonnej i kapłańskiej, a sakrament kapłaństwa przyjął jako 29-latek – 14 maja 1931 r. Nie wyjechał na misje. Decyzją władz zakonnych został i pracował w Polsce.

Jego przygotowanie jako księdza do najtrudniejszej posługi życia trwało więc zaledwie 11 lat, ale jego kondycję ludzką i kapłańską kształtował przecież także rodzinny dom i w sumie 26 lat werbistowskiej formacji zakonnej. I to wystarczyło, aby uniósł swój krzyż i pomógł nieść ponad 500 krzyży tych, którzy po jego błogosławieństwie szli prosto pod topór gilotyny.

O. Joachim Besler zostawił zapiski, które spisał w 1965 r. jako „Wspomnienia”. Składają się na nie maszynopis liczący 8 stron oraz notatki ręczne, umieszczone w zeszycie 40-kartkowym o czerwonej okładce. Maszynopis zawiera odręczną notatkę o. Beslera: „Przepisałem 2 XI 1965 r.”, jednak trudno ustalić datę powstania zapisków w „czerwonym” zeszycie. Jak uważają badacze biografii o. Joachima, możliwe, że także powstały dopiero w 1965 r.

Ze „Wspomnień” o. Beslera jednoznacznie wynika, że funkcja kapelana była najtrudniejszą posługą na jego kapłańskiej drodze: „(...) z wielkim lękiem przekroczyłem progi więzienne a kolana ugięły się podę mną...”

Może dzięki przychylności Augusta Krätziga, dyrektora więzienia, który poradził mu nie towarzyszyć skazańcom podczas egzekucji, o. Joachim przetrwał psychicznie to 2,5-letnie traumatyczne doświadczenie. W swoich notatkach zapisał:

“Mówił [dyrektor więzienia – przyp. JW], że jeżeli Ksiądz pragnie zachować nerwy i tu dłużej pracować, to niech Ks. nie idzie na samą egzekucję. Pomóc tam ks. i tak nic nie pomoże. Tam ks. już nie ma co robić. (...)”

Sami więźniowie szybko zaufali swemu kapelanowi i dzielili się z nim jak z przyjacielem wspomnieniami i przeżyciami nie tylko z ostatnich dni życia, a przede wszystkim z wdzięcznością przyjmowali najsilniejsze wsparcie, jakie przynosił – Pana Jezusa w komunii świętej i Jego miłosierdzie podczas spowiedzi. Ufali mu i korzystali z jego obecności także więźniowie innych wyznań niż katolicy – ewangelicy, żydzi i grekokatoliki, przywożeni ze wschodniej i zachodniej Europy.

Ile osób w sumie zgilotynowano w katowickim więzieniu? Precyzyjnej informacji dostarcza w swych zapiskach właśnie o. Joachim:

“(...) Pierwszego stycznia 1945 r., gdy trzeba było wieszować i p. Dyrektorowi „Dosiego Roku” (pisownia jak w dokumencie) w jego biurze, zapytałem go podstępnie: „Wie pan, panie Dyrektorze, ciekawi mnie, ile też tu w katowickim więzieniu zostało straconych”. „Herr Pfarrer, das kann ich Ihnen gleich sagen, – Herr Jurczyk (czy Juszczyk – nie wiem dokładnie) bringen Sie einmal die Akten. Kancelista pan J. przyniósł akta, a on odczytał mi: „Also Herr Pfarrer, bis heute 605 Köpfe.” [...] do tej pory 605 głów” – tłum. JW] (...)

Przypuszczam, że ja w ciągu 2 i ½ lat mojego urzędowania przygotowałem około 500 ludzi na drogę do wieczności. Byli to przeważnie mężczyźni, a głównie Polacy, ale też sporo Niemców, kilku Francuzów i kilku Włochów. Kobiet było ściganych, jeżeli mnie pamięć nie zawodzi, kilkanaście w całości (...).”

W związku beatyfikacją sługi Bożego ks. Jana Machy, najważniejsza w tych wspomnieniach jest ta z wieczoru 2 grudnia 1942 r., kiedy o. Joachim został wezwany do więzienia, gdzie zjawił się o godz. 20. Dobrze wiedział, że idzie do skazańców. W jednej celi czekało na niego pięć, a w drugiej siedem osób. Gdy wszedł do celi po lewej stronie korytarza, wśród przygotowujących się do egzekucji zobaczył ks. Jana Machę. Znał go ponad cztery miesiące – systematycznie go spowiadał i komunikował. O. Besler opisał ostatnie godziny życia młodego księdza:



O. Joachim Besler SVD

“Ks. Jan Macha przystąpił do spowiedzi św., napisał list pożegnalny do rodziny i przekazał kapelanowi dyspozycje dotyczące jego rzeczy osobistych. Do końca zachował spokój. W liście dziękował bliskim za wszystko, prosił o przebaczenie i polecał się Miłosierdziu Bożemu. Przed śmiercią odmówił brewiarz i włożył do niego kartkę z napisaną własnoręcznie tym razem po polsku notatką: „Ks. Jan Macha stracony 2 XII 1942”. Brewiarz wraz z kielichem, który otrzymał na prymicje polecił przekazać przyjacielowi, ks. Antoniemu Gaszowi. Prosił rodziców, by pozdrowili ks. proboszcza i przyjaciół oraz by nie zapomnieli o modlitwie za niego. Ponieważ miał świadomość, że władze okupacyjne nie wyrażą zgody na jego pochówek, prosił w liście pożegnalnym: “Pogrzebu mieć nie mogę, ale urządźcie mi na cmentarzu cichy zakątek, żeby od czasu do czasu ktoś o mnie wspomniął i zmówił za mnie ‘Ojczy nasz!’”.

O. Joachim Besler zanotował prośby ks. Jana: *“Prosił o przebaczenie Biskupa, kapłanów, Generalnego Wikariusza. Dziękuje za wszystko Skrzypcykowi, Kuczerze – Koźlikowi podziękowanie za pociechę. Prosi o modlitwę w brewiarzu i o pamięć. Umiera spokojnie i wesoło.”*

Egzekucja odbyła się 15 minut po północy – 3 grudnia 1942 roku. Ks. Jan zginął jako ostatni spośród 12 skazanych. Ostatnie minuty tak zapamiętał i opisał o. Besler:

“Pamiętam, jak prowadzono ks. Machę w ten sposób – (eskortowany z obu stron przez dwóch Hauptwachmeistrów) i jak podniósł po raz ostatni oczy ku niebu gwiazdzistym i znikł w drzwiach śmierci. Z budki strażnika można było słyszeć dokładnie głucho uderzenie spadającego topora... (...).”

Jako więzienny kapelan o. Joachim Besler miał jeszcze dodatkowe zadanie. To jemu zawdzięczamy wiedzę o tym, co działo się w czasie okupacji w tym katowickim więzieniu, jak traktowani byli skazani na śmierć, w jakich warunkach przebywali w celach. Mimo grożącego mu niebezpieczeństwa zbierał te informacje na zlecenie Kurii Diecezjalnej w Katowicach i, współpracując w tym czasie z ruchem konspiracyjnym, przekazywał je systematycznie do Warszawy, do bp. Stanisława Adamskiego.

Po zakończeniu wojny, już 11 maja 1945 r., został administratorem parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Popielowie-Niedobczycach k. Rybnika, którą zarządził przez 24 lata – do końca życia w 1969 r. W 1945 r. parafia liczyła blisko 5 tys. wiernych, w tym 600 dzieci uczęszczających na katechezę.

Nowy administrator okazał się dobrym i pracowitym gospodarzem – wyremontował w tym czasie kościół (po szkodach górniczych), zaopatrzył w bieliznę i założył centralne ogrzewanie, wybudował plebanię, ale przede wszystkim ożywił wspólnotę parafialną, rozwijając różne formy duszpasterstwa. Równocześnie z pracą parafialną, od 1947 r., pełnił funkcję spowiednika sióstr urszulanek w Rybniku.

O. Joachim zmarł nagle 6 lipca 1969 r. podczas urlopu, który spędzał w miejscowości Tleń k. Świecia. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Popielowie-Niedobczycach. Po jego śmierci parafię przejęli księża diecezjalni. Jan Wróblewski SVD Za: www.werbisci.pl

KARD. SEMERARO W KATOWICKIM KARMELE

W niedzielne przedpołudnie prefekt watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych odwiedził katowickie karmelitanki. Przewodniczył Mszy św. w kaplicy klasztoru i wygłosił słowo Boże.

Spotkanie z zakonnicami było szczególną formą podziękowania za ich wkład w beatyfikację ks. Jana Machy. – Na każdym etapie procesu beatyfikacyjnego prosiłem siostry o ich modlitewne wsparcie i pamięć, za które wszyscy jesteśmy tak bardzo wdzięczni – tłumaczył abp Wiktor Skworec w słowie wprowadzającym do liturgii.

W homilii, nawiązując do uroczystości Chrystusa Króla, papieski delegat przytoczył słowa św. Ambrożego: „Chrystus jest dla nas wszystkim”. Podkreślił, że bez względu na to, jakie realizuje się powołanie, właśnie Chrystus pozostaje głównym punktem odniesienia każdego wierzącego. – On jest naszym początkiem, centrum i końcem – wyliczał. Zaprosił do odważnego kroczenia drogami Ewangelii. – Wszyscy potrzebujemy Chrystusa – dodał. Mówiąc o powołaniu do życia kontemplacyjnego, przywołał starotestamentalny obraz Mojżesz, który z rękami podniesionymi do góry modli się za walczący naród. –

Wy także drogie siostry każdego dnia wznosicie wasze modlitwy do Boga za nas wszystkich. Dziękujemy wam za to i prosimy o kontynuowanie tej misji – zaapelował. Pamięci karmelitanek polecił także swoją postugę oraz cały Kościół katowicki wraz ze swoim Pasterzem.



Modlitwa w Karmelu była ostatnim punktem wizyty kard. Semeraro w Katowicach, której głównym celem była beatyfikacja śląskiego kapłana i męczennika ks. Jana Franciszka Machy.

Za: www.archidiecezjakatowicka.pl

NA JASNEJ GÓRZE CZUWANIE RODZINY ORIOŃSKIEJ

W piątek (19 XI) w wigilię Uroczystości Matki Boskiej Opatrzności Rodzina Oriońska zgromadziła się na Jasnej Górze w Częstochowie na dorocznym czuwaniu nocnym. Uczestniczyli w niej Księża i bracia Orioniści, klerycy, nowicjusze i postulanci oriońscy, siostry Orionistki, Instytut Życia Konsekwowanego, Orioński Ruch świecki, młodzież i dorośli z Włocławka, Warszawy, Izbicy Kujawskiej, Łaźniewa, Wołomina. Międzybrodzia Białskiego, Kalisza, Zduńskiej Woli, Otwocka. Bytomia, Zalesia Górnego i Koła. W sumie ponad 250 osób. Modlitwie apelowej przewodniczył ks. prowincjał, który powiedział m.in.:

„Maryjo, Matko Boskiej Opatrzności, Matko Miłosierdzia. Jestem ubogim pielgrzymem, który szuka światła i miłości; Przychodzę do sanktuarium z różańcem w ręku, Przychodzę szukać Boga i dusz! Przychodzę do Niej, aby nie zginąć”.

To słowa św. Alojzego Orione. Aby nie zginąć, aby nie zgubić się na drogach życia potrzeba gorliwej miłości do Chrystusa, która pomoże nam do odważnego życia i będzie źródłem niezłomnej nadziei. Tu na Jasnej Górze, uczymy się od Maryi, gorliwej miłości do Chrystusa i drugiego człowieka. Również miłości do ziemskiej Ojczyzny-Polski. Tu rozumiemy lepiej tzn. dojrzej – Co to znaczy kochać i być umiłowanym dzieckiem Boga”.



Po Apelu jasnogórskim rozpoczęła się całonocna modlitwa, która nawiązywała do przeżywanego w całym Kościele Roku św. Józefa i przeżywanego

w naszym Zgromadzeniu Oriońskiego Roku Powołaniowego. W pierwszej części czuwania przedstawiciele wszystkich gałęzi Rodziny oriońskiej odczytali akt zawierzenia Rodziny Oriońskiej św. Józefowi. Później był różaniec przygotowany przez siostry orionistki i młodzież z Koła. Centralnym punktem czuwania była Eucharystia o północy, której przewodniczył ks. prowincjał Krzysztof Miś, a kazanie wygłosił ks. Adam Gołębiak, w którym poruszył sprawę odpowiedzialności za powołanie i świadectwa o nim w duchu św. Alojzego Orione. Bardzo dobrą oprawę muzyczną czuwania zapewnił niezastąpiony zespół z Wołomina. Później było jeszcze wystawienie Najświętszego Sakramentu i modlitwa wstawiennicza. Czuwanie zakończyło się śpiewem godzinek ku czci NMP i błogosławieństwem na rozesłanie. Na ręce ks. Damiana Laskowskiego, ks. Andrzeja Pałka i siostry Bożeny dziękujemy za przygotowanie kolejnego czuwania oriońskiego, a wszystkim za piękne i budujące uczestnictwo oraz niesamowitą atmosferę.

Za: www.orione.pl

TAKŻE RODZINA MICHALICKA NA JASNEJ GÓRZE

Pod hasłem „Postawić wszystko na Maryję”, zaczerpniętym z pism bł. Stefana Kard. Wyszyńskiego odbyło się na Jasnej Górze w nocy z 12 na 13 listopada IX Czuwanie Rodziny Michalickiej. Uczestniczyli w niej członkowie Michalickich Zgromadzeń Zakonnych wraz ze swymi przełożonymi, liczna reprezentacja świeckich ze wspólnot i stowarzyszeń działających przy Zgromadzeniach, jak: Czyciele i Rycerze św. Michała

Archaniola, członkowie Bractwa Szkaplerza św. Michała Archaniola, Wspólnota Mi-ka-El, przedstawiciele parafii i grup duszpasterskich przy nich działających, wychowankowie, uczniowie szkół prowadzonych przez Zgromadzenia, dobroczyńcy oraz sympatycy dzieł michalickich.

Czuwanie rozpoczęło się Apelem Jasnogórskim, podczas którego rozważanie wygłosił ks. Dariusz Wilk CSMA – przełożony generalny Zgromadzenia Świętego Michała Archaniola.



Szczególnym gościem, a zarazem uczestnikiem wspólnoty modlitewnej był tej nocy Czuwania ks. Bp Andrzej Przybylski, biskup pomocniczy archidiecezji częstochowskiej. W wygłoszonej do uczestników konferencji wskazał na wielką potrzebę duchowego przebudzenia dla życia konsekrowanego, kapłańskiego jak i dla wszystkich ludzi Kościoła. Zachęcał do szcze-

gólnego naśladowania w tej drodze św. Józefa i takich świadków wiary, a zarazem wiernych synów Maryi jak św. Jan Paweł II, bł. ks. kard. Stefan Wyszyński, bł. ks. Bronisław Markiewicz i Sł. Boży ks. Franciszek Blachnicki.

W centrum programu czuwania znalazła się Eucharystia sprawowana przed Cudownym Obrazem o godzinie 24.00 pod przewodnictwem księdza Biskupa. Polecano w niej intencje czuwania dziękując za łaski minionego roku Jubileuszu 100-lecia zatwierdzenia Księży Michalitów, w roku 150 rocznicy urodzin Czcigodnej Sł. Bożej M. Anny Kaworek prosząc o dar Jej rychłej beatyfikacji oraz o nowe powołania do zgromadzeń zakonnych, wspólnot i stowarzyszeń w Rodzinie Michalickiej.

Szczególnym momentem Czuwania był Akt Zawierzenia się całej Rodziny Michalickiej Jasnogórskiej Królowej Polski, którego uroczyste dokonali, przed Wizerunkiem Jasnogórskiej Pani, przełożeni Zgromadzeń: s. Julia Szteliga CSSMA i ks. Dariusz Wilk CSMA. Za: www.michalici.pl

GUANELLIANIE Z EUROPY SPOTKALI SIĘ W SKAWINIE

W dniach 15-19 listopada, w klasztorze Guanellianów w Skawinie, odbyły się obrady 1 Walnego Zgromadzenia Delegatury Europejskiej Guanellianów.

Delegatura obejmuje wspólnoty z Hiszpanii, Niemczech, Rumunii i Polski. Temat obrad to cytat św. Pawła "Caritas Christi urget nos". W obradach uczestniczy 25 współbraci pracujących w Delegaturze, a pochodzących z Indii, Kongo,

Nigerii, Hiszpanii, Włoch, Rumunii i Polski.



Poruszane tematy dotyczą jakości życia braterskiego we wspólnotach, nowe i alternatywne formy życia braterskiego

odpowiadające na wyzwania czasów, współczesna misja wśród ubogich oraz duszpasterstwo młodzieży i powołaniowe. Po zakończonych obradach znalazł się także czas na pielgrzymkę do miejsc związanych ze Św. Janem Pawłem II.

Dla wielu współbraci było to pierwsze zetknięcie się z Polską, jej wiarą, kulturą i tradycjami. Muzeum Jana Pawła II w Wadowicach, sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej oraz sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Łagiewnikach wraz z zabytkami Krakowa spełniły oczekiwania przybyłych współbraci. ks. Wiesław Baniak sdc Za: www.guanellianie.pl

GÓRA ŚW. ANNY GOŚCIŁA GWARDIANÓW I PRZEŁOŻONYCH BRACI MNIEJSZYCH Z EUROPY PÓŁNOCNEJ



Na Górze św. Anny k. Opola, w Domu Pielgrzyma, od 15 do 18 listopada br. zgromadzili się gwardiani i przełożeni domów Konferencji Północnosłowiańskiej OFM.

Spotkanie miało charakter formacyjny w ramach formacji permanentnej. Bracia oprócz wspólnej modlitwy i braterskich spotkań, uczestniczyli w wykładach prowadzonych przez S. dr Władysławę Kraciżyńską CSSJ – *Przełożony w służbie braterstwa we wspólnocie*, O. Konrada Małysa OSB – *Kiedy posłuszeństwo przeradza się w manipulację*, a także ks. dr Krzysztofa Porosło – *Czy człowiek współczesny jest zdolny do uczestnictwa w liturgii?*, *Człowiek i sakramenty: o duchowo-cieleśnej naturze liturgii* oraz *Liturgia i nowa ewangelizacja*.

W ostatnim dniu gwardiani i przełożeni domów spotkali się ze swoimi Ministrami Prowincjalnymi w celu omówienia bieżących spraw związanych z życiem w pięciu polskich Prowincjach OFM. W spotkaniu zorganizowanym przez sekretarza Formacji i Studiów Konferencji Północnosłowiańskiej OFM – O. Samuela Ceglowskiego, uczestniczyło około stu braci. samu3

Refleksja tygodnia

WYKŁADY Z TEOLOGII ŻYCIA KONSEKROWANEGO W SEMINARIACH DUCHOWNYCH

Wystąpienie ks. prof. dr. hab. Bogdana Giemzy SDS podczas spotkania osób odpowiedzialnych za życie konsekrowane w diecezjach

Wprowadzenie

- Z dniem 1 października 2021 roku w Kościele w Polsce obowiązują zasady formacji kapłańskiej w Polsce zawarte w dokumencie „Droga formacji prezbiterów w Polsce. Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia”. Zasady formacji zostały zatwierdzone dekretem Kongregacji ds. Duchowieństwa z dnia 10 kwietnia 2021 r. (Prot. N. 2021 1245) *ad experimentum* na okres pięciu lat. W postanowieniu o zatwierdzeniu czytamy stanowcze stwierdzenie, że Kongregacja „zarządza, aby był on wiernie przestrzegany przez wszystkich, do których się odnosi, z zachowaniem wszelkich norm prawa i bez względu na jakiegokolwiek przeciwnie zastrzeżenia”.
- Jedną z części zaaprobowanego „*Ratio institutionis sacerdotalis*” jest „*Ratio studiorum*”, określające zasady nauczania i program studiów filozoficzno-teologicznych w wyższych seminariach duchownych w Polsce. Jednym z obowiązkowych przedmiotów jest „teologia życia konsekrowanego” w wymiarze 15 godzin wykładowych. Należy zastanowić się jak najlepiej spożytkować ten czas, jakie tematy zaproponować z bogatej tematyki odnoszącej się do życia konsekrowanego.
- Osobną kwestią będzie przygotowanie propozycji w ramach formacji siostr i braci zakonnych.
- Całość mojego przedłożenia ujmę w trzech punktach. Dla lepszego zrozumienia wspomnianego zadania, wskazane jest przynajmniej skróte przybliżenie historii jak doszło do tego, że taki przedmiot znalazł się w nowym programie studiów seminaryjnych (1) oraz ich umiejscowienie w kontekście innych przedmiotów teologicznych (2). W trzecim punkcie zaproponuję, licząc na merytoryczną dyskusję, propozycje tematów według określonego klucza (3).
- Nadmienię, że przedkładane tu uwagi w skrócie prezentowałem w ramach posiedzenia Komisji KWPZM ds. Formacji w dniu 3 listopada br. oraz konsultowałem z kilkoma osobami, które zajmowały lub zajmują się tą tematyką (Kazimierz Wójtowicz CR, Adelajda Sielepin OHR, Bożena Szewczul WNO, Roman Słupek SDS, Krzysztof Wons SDS).

1. Nieco historii włączenia „teologii życia konsekrowanego” do studiów seminaryjnych

- Zaczniemy od wytycznych zawartych w „Dekrecie o formacji kapłańskiej” Soboru Watykańskiego II. Podaje on tylko najważniejsze zasady, które miały być punktem wyjścia do wypracowania zasad i metod zgodnych z warunkami Kościołów lokalnych, natomiast szczegółowe zasady winny być opracowane przez poszczególne konferencje biskupów i zatwierdzone przez Stolicę Apostolską¹. Opis tego niełatwego i żmudnego procesu w skali Kościoła powszechnego i Kościoła w Polsce opisuje w jednym z artykułów bp Wojciech Ziemia². Podkreśla on, że Konferencja Episkopatu Polski już w 1968 r. przedłożyła

swoją *Ratio ad experimentum* i należało ono do najlepiej przygotowanych.

Z datą 6 stycznia 1970 r. Kongregacja Nauczania Katolickiego wydała instrukcję „*Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*”. Dokument zawierał wytyczne w opracowaniu zasad formacji w poszczególnych krajach. „*Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia*” było kilkakrotnie przepracowywane i aprobowane przez Stolicę Apostolską (1971, 1977, 1983). W programie studiów wzmiankowanych dokumentów nie przewidziano osobnego przedmiotu nt. życia konsekrowanego.

- W dniach od 2 do 29 października 1994 r. odbył się synod biskupów poświęcony życiu konsekrowanemu i jego posłannictwu w Kościele i w świecie. Jego owocem jest adhortacja Jana Pawła II „*Vita consecrata*” (25.03.1996). Dla naszych rozważań papieski dokument stanowi bardzo istotne znaczenie. Otóż w numerze 50. poświęconym wzajemnym relacjom między instytucjami życia konsekrowanego i stowarzyszeniami życia apostołskiego a biskupami, papież zawarł taką dyspozycję: „Lepszemu wzajemnemu poznaniu sprzyjać też będzie włączenie takich przedmiotów, jak teologia i duchowość życia konsekrowanego do programów studiów teologicznych w seminariach diecezjalnych, a także uwzględnienie teologii Kościoła partykularnego i duchowości kleru diecezjalnego w formacji osób konsekrowanych” (VC 50).

- Nowe wyzwania społeczno-kulturowe sprawiły, że Kongregacja Wychowania Katolickiego opracowała nowe „*Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*” (19.03.1985)³. Rozpoczęte prace nad nowym „*Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia*” odłożono ze względu na synod biskupów poświęcony formacji kapłańskiej (1990) i w oczekiwaniu na posynodalną adhortację papieża. Została ona opublikowana z datą 25 marca 1992 r. i nosi nazwę „*Pastores dabo vobis*”.

- W oparciu o wytyczne zawarte w tych dokumentach, Konferencja Episkopatu Polski przygotowała nowe zasady formacji kapłańskiej w Polsce, które zostały zaaprobowane przez Kongregację ds. Wychowania Katolickiego 26 sierpnia 1999 r.⁴ Program studiów w wyższych seminariach duchownych w Polsce, czyli tzw. „*Ratio studiorum*” przewidywał wykłady fakultatywne z teologii życia konsekrowanego. Przedmiot jest wymieniony wśród 29 przedmiotów fakultatywnych⁵. Nie wiem czy ktoś podjął się badań w ilu seminariach duchownych podjęto takie wykłady.

- Odpowiadając na te wskazania, Komisja KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego, której przez wiele lat przewodniczył bp Edward Samsel, postanowiła przygotować swego rodzaju podręcznik do nauczania teologii życia konsekrowanego. Pracę nad takim przedsięwzięciem powierzono ks. Kazimierzowi Wójtowiczowi CR, reaktorowi wydawanego w owym czasie przez Zgromadzenie Zmar-

¹ Ponieważ wobec tak wielkiego zróżnicowania narodów i krajów można podać tylko ogólne normy, winno się opracować w poszczególnych narodach czy obrządkach osobny „Sposób formacji kapłańskiej”. Powinien on być ustalony przez Konferencje Biskupie, wypróbowywany przez pewien czas i zatwierdzany przez Stolicę Apostolską (DFK 1).

² W. Ziemia, *Zasady formacji kapłańskiej w seminariach duchownych w XX-leciu posoborowym*, „*Studia Warmińskie*” tom XXIV(1987), s. 323-337.

³ https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/ccatheduc/documents/rc_con_ccatheduc_doc_19850319_ratio-fundamentalis_it.html [06.11.2021]

⁴ Konferencja Episkopatu Polski, *Zasady formacji kapłańskiej w Polsce*, Częstochowa 1999.

⁵ Tamże, s. 143.

twychwstańców czasopisma „Via Consecrata”⁶. Ks. Kazimierz Wójtowicz, któremu w tym miejscu należą się słowa ogromnej wdzięczności i uznania za jego wkład w rozwój rozumienia i popularyzacji życia konsekrowanego, przygotował odpowiednią publikację. Została ona wydana w 2001 r. przez Wydawnictwo Zmartwychwstańców Alleluja w Krakowie pt. *Bezcenny dar. Hasłowy zarys teologii życia konsekrowanego*.



• Należy mieć również na uwadze dokument o życiu konsekrowanym, o którym wielokrotnie debatowano na przełomie tysiącleci, m.in. w ramach Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich. Po wielu dyskusjach co ma być w takim dokumencie, do kogo ma być adresowany, powoływaniu kolejnych komisji w ramach KWPZM i marnych efektach ich prac, ostatecznie poproszono ks. Kazimierza Wójtowicza CR o przygotowanie odpowiedniego dokumentu. Owocem pracy ks. Wójtowicza jest dokument *Idziemy naprzód z nadzieją. Życie konsekrowane w Polsce na początku nowego tysiąclecia*, wydany w 2003 r. i firmowany przez firmowany przez Konferencję Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich i Konferencję Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych⁷.

• Pora na finisz wędrówek historycznych. Z datą 8 grudnia 2016 r. Kongregacja ds. Duchowieństwa, opublikowała kolejną nowelizację „*Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*”, które w języku polskim ukazało się w 2017 r.⁸ W ramach Konferencji Episkopatu Polski powołano przy Komisji Duchowieństwa zespół pod przewodnictwem bpa Damiana Bryla z zadaniem opracowania nowego „*Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia*”. Owocem dyskusji, konsultacji i prac jest wspomniany na początku dokument z 2021 r. przyjęty najpierw przez KEP, a następnie zaaprobowany przez Kongregację ds. Duchowieństwa noszący nazwę „*Droga formacji prezbiterów w Polsce. Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia*”⁹. „Ratio studiorum”, będące integralną częścią tego dokumentu postanawia o wy-

kładzie teologii życia konsekrowanego jako przedmiotu obowiązkowego w seminariach duchownych w Polsce.

• Gwoli sprawiedliwości i prawdy historycznej trzeba nadmienić, że na posiedzeniu Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego i osób odpowiedzialnych za życie konsekrowane w diecezjach, które odbyło się w dniu 19 października 2018 r. w siedzibie KEP w Warszawie, w trakcie dyskusji podniesiono postulat wykładów z teologii życia konsekrowanego. O przygotowanie tematów w ramach takich wykładów poproszono Ks. Prof. Czesława Parzyszka SAC. Propozycja ks. Parzyszka, przygotowana w tymże roku, nosi tytuł: *Zasadnicze tezy w nauczaniu seminaryjnym o życiu konsekrowanym*. Zawiera ona 15 tez, z uwzględnieniem tematów szczegółowych w ramach poszczególnych tez¹⁰.

2. Teologia życia konsekrowanego a inne przedmioty (w nowym Ratio studiorum)

2.1. Dyspozycje odnośnie wykładów z teologii życia konsekrowanego

• Wykłady z teologii życia konsekrowanego jako przedmiotu obowiązkowego trzeba widzieć w ramach całości seminaryjnych studiów filozoficzno-teologicznych. Ważna jest przy tym uwaga w „Ratio studiorum” odnośnie zajęć monograficznych w seminariach¹¹.

• Przywołajmy zapisy z nowego „Ratio studiorum” odnoszące się do wykładów z teologii życia konsekrowanego. Obejmują one „15h kontaktowych (15h wykład), 15h pracy własnej studenta, 1 ECTS”.

W uwagach ogólnych czytamy: „Teologia życia konsekrowanego jest obowiązkowym wykładem monograficznym w diecezjalnych i zakonnych seminariach duchownych. W ramach tego przedmiotu należy w taki sposób przedstawić zagadnienia dotyczące specyfiki życia konsekrowanego, by możliwe było wzajemne zrozumienie i wspieranie się w realizacji powołań diecezjalnych duchownych z osobami konsekrowanymi.

Uwaga dotycząca prowadzenia zajęć: w ramach studium warto nawiązać do zagadnień dotyczących życia konsekrowanego, które zostały podjęte wcześniej w ramach eklezjologii, teologii duchowości, teologii pastoralnej czy prawa kanonicznego” (nr 530)¹².

• Jest zrozumiałe, co wynika z cytowanego zapisu, że teologię życia konsekrowanego trzeba wiedzieć w kontekście innych wykładów.

2.2. Tematyka życia konsekrowanego w ramach innych wykładów

• Przyjrzyjmy się zatem programowi studiów filozoficzno-teologicznych w ramach poszczególnych wykładów przewidzianych w nowym „Ratio”, gdzie jest jakieś odniesienie do życia konsekrowanego. Wygląda to następująco (pomijam dane szczegółowe ile godzin przewidziano na dany przedmiot, ile punktów ECTS przypisano poszczególnym wykładom):

* W ramach liturgii w dziale „Sakramentalia i pobożność ludowa” wśród zagadnień szczegółowych jest przewidziane omówienie „profesji zakonnej” (nr 500);

¹⁰ Propozycje ks. Parzyszka są prawie dosłownym powieleniem treści zawartych w jego książce pt. *Życie konsekrowane w posoborowym nauczaniu Kościoła*, Ząbki 2007, ss. 815.

¹¹ Konferencja Episkopatu Polski, *Droga formacji prezbiterów w Polsce. Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia*, s. 128-129 (nr 412-414).

¹² Tamże, s. 186.

⁶ Bp Edward Samsel w słowie wstępnym do propozycji K. Wójtowicza tak to opisał: „chcę patronować włączeniu teologii życia konsekrowanego do programów studiów teologicznych w seminariach diecezjalnych (por. VC 50) postanowiła przygotować odpowiednie pomoce i narzędzia, coś w rodzaju podręcznika do tego nowego przedmiotu, który jako zajęcie fakultatywne pojawił się w nowym Ratio studiorum pro Polonia. Po wstępnych konsultacjach i naradach ustalono plan takiego przedsięwzięcia. Realizację owego planu zlecono ks. Kazimierzowi Wójtowiczowi CR, redaktorowi naczelnemu pisma *Via consecrata*”. K. Wójtowicz, *Bezcenny dar. Hasłowy zarys teologii życia konsekrowanego*, Kraków 2001, s. 5.

⁷ Konferencja Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich, Konferencja Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych (red. K. Wójtowicz), *Idziemy naprzód z nadzieją. Życie konsekrowane w Polsce na początku nowego tysiąclecia*, Kraków 2003.

⁸ Kongregacja ds. Duchowieństwa, *Dar powołania do kapłaństwa. Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*, Poznań 2017.

⁹ Konferencja Episkopatu Polski, *Droga formacji prezbiterów w Polsce. Ratio institutionis sacerdotalis pro Polonia*, Poznań 2021.

* Program wykładów z teologii dogmatycznej w bloku tematycznym „Charytologia, eklezjologia, mariologia”, wśród zagadnień szczegółowych z eklezjologii zawiera zapis: „życie konsekrowane w Kościele (omawiane jest w ramach przedmiotu: Teologia życia konsekrowanego) (nr 506); czyli teologia życia konsekrowanego jest pomijana;

* Z kolei w uwagach dotyczących prowadzenia zajęć z teologii duchowości czytamy: „w ramach studium duchowości w seminariach diecezjalnych należy obszernie przedstawić zagadnienia dotyczące specyfiki duchowości życia konsekrowanego i odwrotnie: osobom konsekrowanym tak przedstawiać duchowość duchownych diecezjalnych, by możliwe było wzajemne zrozumienie i wspieranie się w realizacji powołań”. W części 1 wśród zagadnień szczegółowych są przewidziane wykłady dotyczące duchowości różnych stanów w Kościele: „duchowość życia świeckiego; duchowość życia prezbitera diecezjalnego (duchowość życia konsekrowanego omawiana jest w ramach zajęć z Teologii życia konsekrowanego) (nr 520); czyli znów zakłada się, że temat podjęty podjęty w ramach interesujących nas wykładów;

* Program nauczania dla teologii pastoralnej w ramach teologii pastoralne fundamentalnej wśród zagadnień szczegółowych w ramach omawiania podmiotów duszpasterstwa przewiduje, by omówić działalność pasterzy, instytucji życia konsekrowanego i wiernych świeckich (nr 527);

* Najwięcej odniesień do życia konsekrowanego jest w ramach wykładów z historii Kościoła w poszczególnych epokach. I tak, w historii Kościoła dotyczącego starożytności wśród zagadnień szczegółowych winno omówić się „początki życia monastycznego w Kościele Wschodnim i Zachodnim” (nr 557); z okresu średniowiecza – „życie zakonne w średniowieczu.” (nr 559), natomiast w ramach ćwiczeń – „św. Franciszek i jego reguła” (nr 560); w okresie nowożytności należy omówić: „św. Ignacy Loyola, jezuita i ich formy aktywności do 1773 roku; zakony potrydenckie, ich ogólna charakterystyka i charyzmat” (nr 561); zaś w okresie współczesności przewidziano: „życie wewnętrzne Kościoła w XIX wieku (sytuacja prawna, dyscyplina, życie religijne i nowe zakony); charakter i pola działania zakonów powstałych w XIX i XX wieku” (nr 563).

W ramach wykładów z historii Kościoła w Polsce wśród zagadnień szczegółowych przewidziano omówienie tematów: „zakony w Polsce średniowiecznej; życie religijne w Polsce pod zaborami – służba Boża, szafarstwo sakramentów i nauczanie, życie zakonne; (nr 565);

* Wśród wykładów z patrologii przewidziano omówienie następujących zagadnień: „narodziny monastycyzmu: eremityzm (św. Antoni Pustelnik) i cenobityzm (św. Pachomiusz)” i „rozwój życia zakonnego na Zachodzie i powstanie Reguł zakonnych” (nr 567);

* Zastanawiające jest, że w ramach wykładów z prawa kanonicznego (nr 568-573) nie ma nigdzie w jakikolwiek sposób wprost wymienionego życia konsekrowanego, chociaż Kodeks Prawa Kanonicznego [1983] poświęca duży fragment instytutom życia konsekrowanego i stowarzyszeniom życia apostołskiego (kan. 573-746) w ramach księgi II, poświęconej Ludowi Bożemu! Widocznie autorzy nowego „Ratio studiorum” zakładają, że będzie to podjęte niejako „z automatu”.

3. Szczegółowe propozycje wykładów z teologii życia konsekrowanego

• Po wędrowce historycznej i wytycznych zawartych w nowym „Ratio studiorum” dochodzimy do kwestii jakie tematy podjąć w ramach wykładów z teologii życia konsekrowanego.

3.1. Odwołajmy się najpierw do wytycznych szczegółowych w tymże „Ratio” w odniesieniu do przedmiotu „teologia życia konsekrowanego”. Wśród zagadnień szczegółowych wymienia się następujące:

- „- życie konsekrowane w nauczaniu Soboru Watykańskiego II i w okresie posoborowym (dokumenty soborowe, papieskie, watykańskie, zakonne, Konferencji Zakonów Męskich i Żeńskich w Polsce);
- natura i typowe cechy życia konsekrowanego (konsekracja zakonna; droga rad ewangelicznych; charyzmat, konstytucje, reguły i dyrektoria zakonne);
- formy życia konsekrowanego w Kościele katolickim (typologie Vaticanum II, Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r. i adhortacji Vita consecrata Jana Pawła II, punkty 5-12);
- instytuty świeckie kapłanów diecezjalnych;
- wymiary życia konsekrowanego (charyzmatyczny, wspólnotowy, misyjny, kontemplacyjny, prorocki, eschatologiczny, sakramentalny, maryjny);
- eklezjalno-społeczny charakter życia konsekrowanego (osoby konsekrowane w Kościele powszechnym i w Kościołach lokalnych; współpraca osób konsekrowanych z biskupami i z duchowieństwem diecezjalnym; współpraca między poszczególnymi instytutami życia konsekrowanego; współpraca ze świeckimi);
- główne „areopagi” życia konsekrowanego (zadania ad intra i ad extra);
- formacja w zgromadzeniach życia konsekrowanego (etapy formacji: etap przednowicjacki, formacja nowicjacka, formacja profesów czasowych, formacja permanentna);
- pasterskie zadania duchownych wobec przełożonych i członków (członkiń) wspólnot życia konsekrowanego (rekolekcje, dni skupienia, spowiadanie, homilie i konferencje, spotkania w codzienności);
- specyfika budzenia i dojrzewania powołań do życia konsekrowanego” (nr 531)¹³.

3.2. Propozycja tematów według klucza z „Vita consecrata”: tajemnica – wspólnota – misja

• Z przedstawionych dotychczas uwag wynika, że z jednej strony Kongregacja ds. Duchowieństwa „zarządza, aby był on [program formacji w seminariach duchownych] wiernie przestrzegany przez wszystkich”, z drugiej strony zostawia dużą przestrzeń dowolności w ramach wykładów. Może się więc okazać, że niektórzy wykładowcy nie podejmą w ramach swoich wykładów z poszczególnych dyscyplin tematyki życia konsekrowanego, zakładając że będzie on omówiony w ramach „teologii życia konsekrowanego”. Nadto trzeba mieć na uwadze, że szczegółowa tematyka wykładów z tego przedmiotu ze względu na specyfikę może różnić się nieco w seminariach diecezjalnych i seminariach zakonnych.

• Szukając klucza do wykładów z teologii życia konsekrowanego, aby były one uporządkowane logicznie, chciałbym zaproponować klucz z „Vita consecrata” koncentrujący się wokół triady: tajemnica – wspólnota – misja¹⁴. Osobną kwestią będzie opracowanie źródłowej bibliografii, która będzie pomocna w przygotowaniu i prowadzeniu wykładów.

(1) Wprowadzenie w tematykę wykładów:

- omówienie niektórych źródeł: dokumenty Magisterium Kościoła powszechnego i Kościoła w Polsce;

¹³ Tamże, s. 186-187.

¹⁴ Wg tego klucza są zbudowane m.in. propozycje ks. K. Wójtowicza w książce *Bezczenny dar. Hasłowy zarys teologii życia konsekrowanego*. Podobną triadę znajdujemy także w innych dokumentach Jana Pawła II.

- bogactwo refleksji teologicznej – m.in. wskazanie na czasopiśmo „Życie Konsekrowane” (szkoda, że przestało wychodzić czasopiśmo „Via Consecrata”), stronę KWPZM, gdzie jest bogata biblioteka komentarzy i artykułów;
- rozumienie terminu „życie konsekrowane” (mylonego często z „życiem zakonnym”);

Życie konsekrowane jako tajemnica

(2) Życie konsekrowane jako dar Boga dla Kościoła
- boskie pochodzenie życia konsekrowanego (z woli samego Chrystusa);
- biblijne źródła;
- rozwój i zamieranie instytutów zakonnych;

(3) Konsekracja zakonna przez rady ewangeliczne
- rady ewangeliczne (czystość, ubóstwo, posłuszeństwo) w nauczaniu Jezusa;
- konsekracja zakonna a konsekracja sakramentalna (chrzest, bierzmowanie);

(4) Obrzędy konsekracji dziewic, profesji zakonnej - teologia tych obrzędów

(5) Formy życia konsekrowanego (drzewo o licznych gałęziach):
- instytuty monastyczne, instytuty życia konsekrowanego, stowarzyszenia życia apostołowego, instytuty świeckie, indywidualne formy życia konsekrowanego, nowe formy;

(6) Struktury kanoniczne życia konsekrowanego
- zakony brackie i kleryckie

(7) Sens życia konsekrowanego we współczesnym świecie/ Prorocki charakter życia konsekrowanego/

(8) Priorytety formacji zakonnej

(9) Promocja powołań do życia konsekrowanego
- różnorodność powołań;
- podkreślenie roli powołania sióstr i brata zakonnego (to nie jest zakonnik drugiej kategorii);

Życie konsekrowane jako wspólnota

(10) Życie wspólnotowe jako istotny wymiar życia konsekrowanego/ Świadectwo ewangelicznej wspólnoty

(11) Eklezjologiczny wymiar życia konsekrowanego/ Życie konsekrowane we wspólnocie Kościoła (sentire cum Ecclesia)
- to Kościół daje aprobatę dla różnych form życia konsekrowanego i nasza działalność jest prowadzona z jego mandatu;
- wzajemne oczekiwania (wskazania Mutuae relationes);
- niebezpieczeństwo podwójnego magisterium (Kościół i życia konsekrowanego);

(12) Słuszna autonomia instytutów zakonnych w Kościele

(13) Współpraca międzyzakonna: federacje, konferencje, itp.

(14) Współpraca ze świeckimi w posłannictwie osób konsekrowanych
- dawne III zakony;
- nowe formy współpracy;

Życie konsekrowane jako misja

(15) Obowiązek apostołstwa (apostołstwo znaku)

(16) Udział osób konsekrowanych w życiu apostołskim diecezji
- dzieła własne a dzieła zlecone przez biskupa;
- relacja między biskupami i przełożonymi wyższymi w kwestiach dotyczących otwierania i zamykania dzieł;

(17) Praktyczny wymiar współpracy duchowieństwa diecezjalnego z osobami konsekrowanymi;

(18) Konieczność rewizji apostołatów

(19) Apostolskie areopagi życia konsekrowanego/ Aktualne wyzwania

Zakończenie

Zdaję sobie sprawę, że najbardziej oczekiwane są konkretne propozycje w jaki sposób prowadzić wykłady z teologii życia konsekrowanego i jakie tematy podejmować. Jednakże dla zrozumienia szczegółowych rozwiązań, konieczne jest zrozumienie szerszego kontekstu. Dlatego przedstawiłem najpierw kilka uwag natury historycznej jak dojrzewała myśl wprowadzenia takiego przedmiotu w ramach studiów seminaryjnych. Następnie starałem się ukazać powiązanie z innym przedmiotem teologicznym przewidzianymi w „Ratio studiorum”. Jestem przekonany, że dopiero w takim kontekście trzeba nam zastanawiać się nad szczegółowymi propozycjami.

Wiadomości zagraniczne

PAPIEŻ DO SZARYTEK: SPÓJRZCIE NA PIĘKNO WASZEGO POWOŁANIA

„Jesteście nadal wielką siłą duchową w Kościele i świecie. Modlę się do Pana, aby chronił was w powołaniu i dawał impuls waszej misji” – tymi słowami Papież zwrócił się w wideoprzestaniu do Zgromadzenia generalnego Towarzystwa Sióstr Córek Miłosierdzia, popularnych szarytek, które spotkało się w swoim domu macierzystym w Paryżu, przy Rue du Bac.

Franciszek zwrócił uwagę, że wybranym tematem tego spotkania jest jedno

słowo: „Effata” czyli otwórz się. To bardzo odważne słowo, wskazujące na potrzebę przekroczenia progu drzwi, niestrudzonego podążania naprzód.



Ojciec Święty zauważył, że taka była charakterystyka zgromadzenia od samego początku istnienia: towarzystwo kobiet, utworzone, aby nieść miłość Chrystusa ubogim.

Papież zaprosił siostry do spojrzenia na piękno ich powołania. „Bóg powierzył wam swoich umiłowanych ubogich. Jesteście dla nich matkami i siostrami. Matkami, ponieważ swoją miłością i uwagą rodzicie ich do Miłości Boga i otwieracie na piękno życia. Siostrami,

ponieważ wspieracie ich oraz towarzyszenie im w odkrywaniu godności na wielu drogach życia, które z nimi przemierzacie” – zaznaczył Franciszek. W ten sposób siostry stają się coraz bardziej Córkami Miłosierdzia, co zgodnie z myślą założyciela, św. Wincentego a Paolo, oznacza bycie córkami Boga, obrazem większej Miłości, której On sam dał świadectwo.

„Jako Córki Miłosierdzia, w tych czasach naznaczonych tak wieloma sprzecznościami i tak wieloma formami marginalizacji, odgrywacie historyczną

rolę jako kobiety, które żyją szczególną formą konsekracji, polegającą na towarzyszeniu tak wielu naszym braciom i siostram, którzy są ofiarami przemocy i dyskryminacji, na wychowywaniu dzieci, które są pierwszymi ofiarami nadużyć ze strony dorosłych, na strzeżeniu i obronie życia wokół was, waszym uśmiechem, waszą troską, waszym oddaniem się w służbie najmniejszym” – podkreślił Papież.

Zachęcił szarytki do pracy, aby każdy mógł mieć zagwarantowane podstawowe prawa, które zapewniają godne

życie, do pomocy w ochronie naszego wspólnego domu, do przekazywania wiary i wartości chrześcijańskich nowym pokoleniom oraz do wychowywania ich do troski o siebie nawzajem. „Jest tyle do zrobienia! Bóg wzywa was, abyście odpowiedziały swoją hojnością. Bóg wzywa was do spotkania, do słuchania, do kroczenia w historii, do podążania razem, aby dzielić życie ludzkości” – powiedział Ojciec Święty.

Za: www.vaticannews.va

SPOTKANIE PAPIEŻA Z OBLATKAMI MISJONARKAMI NIEPOKALANEJ

Trzeba żyć duchem Wcielenia w czasie i miejscu, gdzie Bóg nas postawił, przyjmując rzeczywistość z otwartym sercem, aby zasiewać miłość Ojca, Syna i Ducha Świętego” – te słowa Papież skierował do przedstawicielek Instytutu Świeckiego Współpracowniczek Oblatek Misjonarek Niepokalanej z okazji 70-lecia istnienia oraz 20-lecia zatwierdzenia go na prawach papieskich. Towarzyszyły im podczas spotkania z Franciszkiem także Siostry Oblatki.



Ojciec Święty zwrócił uwagę, że założycielem Instytutu był o. Gaetano Liuzzo, który przekazał mu charyzmat św. Eugeniusza de Mazenod, założyciela Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej. Podkreślił, że bycie konsekrowanym w Instytucie świeckim nie oznacza ukrycia się w bezpiecznym miejscu, ale dzielenie na wzór Jezusa zwyczajnego życia ludzi, codziennej pracy, domu, relacji sąsiedzkich. Chodzi o przenikanie ziemskiej rzeczywistości światłem wiary, ciepłem miłosierdzia oraz perspektywą nadziei. Jezus w swoim ukrytym życiu jest wzorem dla wszystkich. Również jego codzienne działania miały wartość boską, wypływając z Jego osoby, z jedności z Ojcem, z odkupienia, dla którego się wcielił. Podobnie jest z członkami Instytutów świeckich oraz ze świeckimi z nimi stowarzyszonymi. Ich codzienne wspólne działania zyskują szczególną wartość apostołską z racji osobistego poświęcenia w zjednoczeniu z Bogiem jako celu przyjętemu w życiu. Aktywność świecka może stać się formą apostołatu bezpośredniego.

Święty Eugeniusz de Mazenod powtarzał często Oblatom: „W imię Boga bądźcie święci”. Tutaj Franciszek wskazał na trzy postawy wyrażające to dążenie do świętości. Pierwsza z nich wyraża się w gotowości.

„To znaczy, żyć w pełni w teraźniejszości, chwytając się obietnicy wieczności. Całe nasze życie jest dążeniem do życia wiecznego i musimy być na to gotowi. Człowiek jest gotowy, gdy jest całkowicie oddany Bogu oraz swoim braciom i siostram. Nie wtedy, gdy pojawiają się oklaski i sukcesy, nie, życie jest czymś więcej. Jest to bycie w świecie w pełni, w prawdzie i wolności dzieci Bożych oraz w relacji braterstwa z innymi. Tę intensywność relacji z Ojcem i z naszymi braćmi oraz siostrami karmi modlitwa, która pozwala Bogu być blisko nas, wyzwala z samotności i napełnia nadzieją. Modlitwa dotlenia życie: tak jak nie można żyć bez oddychania, tak nie można żyć jako chrześcijanie, a tym bardziej jako osoby konsekrowane, bez modlitwy” – podkreślił Papież.

Drugą postawą przywołaną przez Ojca Świętego jest ofiarowanie się, poświęcenie swojego życia. Chodzi o całkowite oddanie siebie Chrystusowi, aby utożsamić się z Nim duchowo. Wyraża ono pełną, hojną i nieograniczoną przynależność. Tutaj Franciszek zaznaczył, że należy przede wszystkim skupić się na Jezusie, a nie na sobie, ale na łasce jego daru. On jest Ofiarą, w której inni się ofiarują. Jezus przychodząc do nas jako sługa, umierając na krzyżu między dwoma złoczyńcami, wyjaśnia nam na czym polega życie: miłość przyzywa miłość, łaska pociąga za sobą bezinteresowność. Trzecią postawą wskazaną przez Papieża jest zaufanie do Boga na wzór Maryi.

„Trzeba naśladować Ją w słuchaniu i przyjmowaniu woli Bożej, aby i w nas Jego Słowo stało się ciałem. Dzięki jej wierze, dzięki jej «tak», dzięki jej «oto jestem», wypełnił się plan Ojca dotyczący powszechnego zbawienia. Dlatego bezpieczną drogą, także dla was, którzy jesteście z «Niepokalanej», jest ta, którą Ona przebyła. Tę drogę dobrze opisują żarliwe słowa, które wasz historyczny założyciel pozostawił w swoim testamencie: «Waszym powołaniem jest miłość, waszym prawem jest miłość, waszym lekarstwem jest miłość. Trynitarna miłość chrystocentryczna i powszechna miłość misyjna, w domu i na całym świecie, wcielająca się na nowo w miłość Matki, jako prawdziwe nowe Maryje z Nazaretu, żarliwe i wielkoduszne jak Ona, i z Nią» – zaznaczył Papież.

Za: www.vaticannews.va

OFICJALNY POWRÓT PIJARÓW DO ZŁOCZEWA

W sobotę 20 listopada 2021 r. w naszej parafii w Złoczowie na Ukrainie odbyło się Święto Opieki św. Józefa Kalasancjusza, które stało się okazją do oficjalnego przywitania pijarów w Archidiecezji Lwowskiej.

Eucharystii w tym dniu przewodniczył abp Mieczysław Mokrzycki. Wśród zaproszonych gości byli: Delegat o. Prowincjała – o. Sławomir Dziadkiewicz z Krakowa, członkowie Bractwa Kurkowego wraz z kapelanem ks. Władysławem Pietrzykiem, księża i siostry z dekanatu, burmistrz miasta Złoczowa p. Ihor Hryńkiw, jego zastępca p. Jarosław Okrepky oraz parafianie.

Na początku rodzina Państwa Gaśkewiczów uroczystie wprowadziła do kościoła relikwie św. Józefa Kalasancjusza.

sz. Następnie o. Sławomir Dziadkiewicz przywitał wszystkich oraz wprowadził zgromadzonych w charakter święta, przedstawiając historię pijarów w Złoczowie, która została wznowiona po 237 latach ich nieobecności w tym mieście.



Podczas kazania ksiądz arcybiskup, nawiązując do życiorysu Świętego Założyciela, zwrócił uwagę na jego szczególną cechę – pobożność maryjną, do której zachęcił wszystkich zgromadzonych, a zwłaszcza zobowiązał pijarów do jej szerzenia wśród wiernych.

Po Mszy Świętej Metropolita odmówił Litanię do św. Józefa Kalasancjusza

oraz pobłogosławił wiernych jego relikwiami. Następnie były podziękowania młodzieży, proboszcza – o. Witolda Petelczyca oraz przedstawiciela Bractwa Kurkowego. Podczas liturgii po raz pierwszy zostały zaśpiewane pieśni ku czci św. Józefa Kalasancjusza w wykonaniu naszej scholi pod kierunkiem s. Laurenty Oleksij oraz organistki p. Weroniki Różyckiej. W przygotowanie i piękną oprawę liturgii włączyła się służba liturgiczna oraz s. Amabilis Svystun, która przygotowała dekoracje i kwiaty.

– Druga część świętowania odbyła się przy wspólnym stole w zakonnym refektarzu, który obfitował w same dobre rzeczy dzięki poświęceniu parafianek, które zadbały aby niczego nie zabrakło – relacjonuje o. Grzegorz Osika. – Bogu niech będą dzięki za nasz powrót do Złoczowa. Prosimy o błogosławieństwo i potrzebne łaski na drugi etap naszej pijarskiej obecności w tej parafii.

Za: www.pijarzy.pl

O. JERZY KRAJ OFM O POSŁUDZE NA CYPRZE

Ekumenizm i wyzwania stojące przed cypryjskim społeczeństwem mają być głównym tematem wizyty papieża Franciszka w dniach 2-4 grudnia, powiedział w rozmowie w Nikozji z niemiecką agencją katolicką KNA wikariusz łacińskiego patriarchy Jerozolimy na Cyprze o. Jerzy Kraj. Polski franciszkanin ma również nadzieję, że będzie to impuls do większego wsparcia międzynarodowego.

„Mamy nadzieję, że zostanie dostrzeżona nasza sytuacja”, dodał i określił trwający od 1974 roku podział polityczny wyspy jako ranę. Coraz trudniej jest dostrzec proces pojednania Brakuje bezpośrednich rozmów czy dialogu między stronami konfliktu. Wyspa stoi również w obliczu wielkich wyzwań związanych z dużą liczbą migrantów i uchodźców, wyliczał o. Kraj. Zwrócił też uwagę, że „Cypr zajmuje pierwsze miejsce w Europie, jeśli chodzi o liczbę migrantów przypadających na jednego mieszkańca”.

Kościół udziela pomocy i stara się znaleźć rozwiązania, np. poprzez Caritas, powiedział wikariusz patriarszy. Jednocześnie nakreślił pozytywny obraz współistnienia ekumenicznego i islamsko-chrześcijańskiego na podzielonej wyspie. Pomijając kilku prawosławnych „twardzieli”, stosunki między grecką większością prawosławną a ormiańską mniejszością prawosławną, rzymskokatolicką i maronicką są dobre. Ponadto Kościoły starają się wnieść konstruktywny wkład w rozmowy pokojowe. Chcą pokazać, „że dialog jest możliwy”, podkreślił franciszkański zakonnik. Zwrócił uwagę, że konflikt cypryjski nie jest konfliktem religijnym, ale politycznym, a religia jest w nim wykorzystywana.

Pod względem politycznym wyspa jest podzielona od 1974 roku. Większa część południowa jest rządzona przez Republikę Cypryjską, podczas gdy część północna znajduje się pod kon-

trolą Tureckiej Republiki Cypru Północnego, która jest uznawana jedynie przez Turcję.

Pod względem politycznym wyspa jest podzielona od 1974 roku. Większa część południowa jest rządzona przez Republikę Cypryjską, podczas gdy część północna znajduje się pod kontrolą Tureckiej Republiki Cypru Północnego, która jest uznawana jedynie przez Turcję.

Spośród około 900 tys. mieszkańców Republiki Cypru 80 proc. przyznaje się do chrześcijaństwa. Większość z nich (około 80 proc.) to członkowie autokefalicznego Kościoła prawosławnego Cypru. Z kolei wśród około 300 tys. stałych mieszkańców i przybyszów na Cyprze Północnym chrześcijanie stanowią najwyżej jeden procent, a przeważająca większość to muzułmanie.



Ojciec Jerzy Kraj z Zakonu Braci Mniejszych (OFM) został w 2013 roku wikariuszem łacińskiego patriarchy Jerozolimy dla Cypru. Wcześniej przez wiele lat pracował w franciszkańskiej Kustodii Ziemi Świętej w Jerozolimie. Urodził się 5 sierpnia

1960 roku w Zakliczynie. W wieku 19 lat wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych. Odbił studia teologiczne w Studium Theologicum Jerosolymitanum w Ziemi Świętej i w 1986 roku w Jerozolimie przyjął święcenia kapłańskie. Jest specjalistą w dziedzinie teologii moralnej. W 1998 roku obronił doktorat na Akademii Alfonsjańskiej w Rzymie. Następnie prowadził prace

naukowo-dydaktyczne w franciszkańskiej Kustodii Ziemi Świętej. Jest uznawanym felietonistą, korespondentem radiowym i telewizyjnym, fotografem-dokumentalistą, poliglotą. W Nikozji jest gwardianem klasztoru Świętego Krzyża i duszpasterzem Polaków na Cyprze.
Za: **KAI**

SPOTKANIE POLSKICH MISJONARZY PRACUJĄCYCH W MANILII NA FILIPINACH

W dniu 14 listopada 2021 odbyło się spotkanie polskich misjonarzy pracujących w metropolii Manili (Metro Manila) na Filipinach. W gościnnym domu zakonnym Sióstr Maryi Niepokalanej w Quezon City, spotkało się grono 7 polskich misjonarzy z różnych zgromadzeń zakonnych (2 kapłanów, 1 brat zakonny oraz 4 siostry zakonne). W spotkaniu wzięli również udział Konsul RP w Manili, P. Aleksander Parzych. W czasie niedzielnej Eucharystii sprawowanej w

polskim gronie, zanosiliśmy modlitwy w intencji Ojczyzny i Kościoła w Polsce i na Filipinach.



Po Mszy Św., przy stole zastawionym tradycyjnymi polskimi potrawami, mieliśmy okazję podzielić się informacjami na temat naszej działalności w trudnych warunkach pandemii w regionie stołecz-

nym. Pan Konsul przekazał nam także wiele cennych informacji na temat działań podejmowanych przez polskich dyplomatów na rzecz opieki nad polskimi obywatelami i Polonią na Filipinach oraz zachęcił do realizacji projektów charytatywnych, które mogłyby być dokonywane we współpracy z Polska Ambasada.

W czasie tego spotkania została także wyrażona zachęta do zbierania dokumentacji na temat pracy polskich misjonarzy, którzy byli i są obecni na Filipinach w okresie ostatnich lat. *ks. Mariusz M. Janiszewski MIC, Quezon City, Metro Manila, Filipiny*

KONTYNUUJĄC MISJĘ BŁ. ZBIGNIEWA FRANCISZKANIE TROSCZĄ SIĘ O ZDROWIE INDIAN Z PARIACOTO

“Już od dłuższego czasu nie było żadnych wieści z Pariacoto. Przeżywaliliśmy – zresztą jak cały świat – czas pandemii, który ciągle trwa. Na misji w Pariacoto, jak to też zauważają miejscowi wierni, dzięki wstawiennictwu błogosławionych Męczenników przeżyliśmy ten czas w miarę spokojnie” – pisze o. Rafał Dryjański, misjonarz z Pariacoto.

Było sporo osób zakażonych (nas, misjonarzy, również wirus nie ominął), ale zdecydowana większość przeszła chorobę łagodnie. Jako Pariacoto byliśmy też jedną z pierwszych gmin (wiosek) z całego Peru, do której dotarły szczepionki. Pomimo wielu ograniczeń udało się nam kontynuować pracę duszpasterską i socjalną w parafii.

W czasie pandemii skoncentrowaliśmy się również na sprawach związanych ze zdrowiem. Pariacoto stawowi centrum życia dla wielu wiosek. Do najbliższego ośrodka zdrowia (w miarę odpowiednio wyposażonego) jest 60 km – do miasta Casma albo 90 km do miasta Huaraz. Widząc ogromne braki w naszym małym ośrodku zdrowia w Pariacoto, zdecydowaliśmy się kontynuować misję bł. Zbigniewa (“doktorka” – jak nazywali go miejscowi). W porozumieniu z dyrektorem ośrodka, pomogliśmy w zorganizowaniu kampanii badania poziomu cholesterolu i hemoglobiny, zakupując odpowiedni sprzęt do tego typu badań.

Następnie przekazaliśmy sterylizator do przyrządów medycznych. Widząc, jak wiele dzieci i dorosłych, nie leczy zębów, postanowiliśmy pomóc w zakupie nowego i nowoczesnego fotela dentystycznego (poprzedni nie nadawał się już do użytku). Rozmawiając z panią doktor o potrzebach i trudnościach, z jakimi borykają się medycy nie tylko pracujący w Pariacoto, ale

również odwiedzając wioski rozsiiane po Andach, pojawiła się potrzeba zakupu przenośnego aparatu do USG.



Trzeba przyznać, że był to dość ambitny plan – koszt takiego sprzętu jest wysoki. Po niemal dwóch latach szukania darczyńców i odkładania pieniędzy udało się nam zrealizować cel. Zakupiliśmy przenośne USG, aby mogło też służyć do badań w odległych wioskach. Na początek planowane są kampanie badań dla wszystkich kobiet w ciąży.

Z innych aspektów życia i zdrowia, warto wspomnieć, że w naszej misji rozpoczęliśmy uprawy ekologiczne warzyw. Staraliśmy się przy tym, działaniami profilaktycznymi wpajać dzieciom jak ważne jest uprawianie i spożywanie warzyw – ale to już jest temat na inny artykuł.

Z błogosławieństwem Bożym i modlitwą przy grobie Błogosławionych Męczenników, Michała i Zbigniewa, dziękujemy wszystkim, którzy wspierają naszą misję w Pariacoto. *Franciszkanie z Pariacoto o. Rafał i o. Alan*

Za: www.misje.franciszkanie.pl

BŁ. FRANCISZEK GARCÍA LEÓN **MĘCZENNIK SZKAPLERZA KARMEŁITAŃSKIEGO**

16 października 2021 r., w grupie 127 ofiar prześladowania komunistycznego z lat trzydziestych ub. wieku na Półwyspie Iberyjskim, został beatyfikowany kolejny męczennik szkaplerza karmelitańskiego. Beatyfikacja odbyła się w Kordobie w Hiszpanii, pod przewodnictwem kard. Marcello Semeraro, prefekta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych z Rzymu. Wśród wpisanych w poczet błogosławionych męczenników diecezji Kordoba znalazło się 81 kapłanów (w tym dwóch franciszkańskich), 5 seminarzystów, jeden brat zakonny (franciszkanin), jedna siostra zakonna (ze zgromadzenia opieki św. Józefa) i 39 osób świeckich (29 mężczyzn i 10 kobiet). Najmłodszym z tego grona jest właśnie liczący zaledwie 15 lat i siedem miesięcy bł. Franciszek García León (ur. 20.12.1920, zm. 22 lipca 1936).



Komuniści aresztowali najpierw ojca bł. Franciszka i po godzinie przybyli by aresztować jego wujka, którzy byli zaangażowani w działalność religijną w parafii. Jeden z prześladowców zauważył, że Franciszek posiada szkaplerz karmelitański. Nakazał mu więc „to”, wyrzucić, ale Franciszek odmówił. Nie wyrzucił

szkaplerza, pomimo groźby, że zostanie aresztowany i uwięziony: odpowiedział stanowczo, że szkaplerza się nie pozbędzie. Trafił więc do więzienia. Było to 20 lipca 1936 r. Dwa dni później został zamordowany wraz z innymi męczennikami.

Podczas procesu beatyfikacyjnego podkreślono „dalsze” przygotowanie bł. Franciszka do męczeństwa, tj. że od najmłodszych lat „wyróżniał się szczególną pobożnością i miłością, zwłaszcza w odniesieniu do osób starszych potrzebujących”. Nadto, że w trudnych okolicznościach prześladowań w lipcu 1936 r., kiedy trwała hiszpańska wojna domowa, „był jednym z niewielu młodych ludzi w mieście, którzy codziennie chodzili na Mszę św. i przyjmowali komunię. Zawsze okazywał radość i uprzejmość, nawet w tych trudnych czasach straszliwej wojny”.o. *Szczepan T. Praśkiewicz OCD*

Zapowiedzi wydarzeń

ZAPROSZENIE NA UROCZYSTOŚCI **50-LECIA ŚMIERCI** **BŁ. JAKUBA ALBERIONE**

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

W imieniu Rodziny Świętego Pawła w Polsce, w związku z obchodami 50. Rocznicy śmierci Założyciela Rodziny Świętego Pawła - bł. ks. Jakuba Alberionego, pragnę zaprosić w dniu 27 listopada 2021 r. na uroczystą mszę św., która zostanie odprawiona w Toruniu, o godz. 12:00, w Sanktuarium NMP Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II. Podczas mszy świętej zostaną wprowadzone do Sanktuarium relikwie bł. ks. Jakuba Alberionego.

W związku z tymi obchodami Poczta Polska w dniu 26 listopada 2021 r. wyda kartę okolicznościową poświęconą bł. Jakubowi Alberionemu, która będzie dostępna m.in. w urzędach pocztowych.

Załączam także link do wywiadu przeprowadzanego z okazji w/w rocznicy z

Przełożonym Generalnym Paulistów - ks. Valdirem Jose De Castro SSP.
<https://www.youtube.com/watch?v=qQ9K2QEHYZ8>

Serdecznie zapraszam do wzięcia udziału w tej uroczystości, a także do wspólnej modlitwy przez wstawienictwo bł. Jakuba Alberionego - Apostoła współczesnej ewangelizacji. Szczęść Boże!

ks. Wojciech Turek SSP
Prowincjał Polsko-Ukraińskiego Regionu
Towarzystwa Świętego Pawła

SESJA FORMACYJNA DLA OJCÓW **DUCHOWNYCH, REKOLEKJONISTÓW** **I SPOWIEDNIKÓW NA JASNEJ GÓRZE**

Pragnę zaprosić na kolejną sesję rekolekcyjno-formacyjną dla Ojców Duchownych Diecezjalnych i Dekanalnych, rekolekcyjnych, spowiedników oraz wszystkich duszpasterzy, którą organizuje Komisja Duchowieństwa KEP na Jasnej Górze.

Wiemy, że z powodów pandemicznych w tym roku sesja nie mogła się odbyć, ale ufamy, że będzie to możliwe w kolejnym roku. Pragniemy powrócić do wieloletniej tradycji organizowania rekolekcji w ostatnim tygodniu stycznia, co przypada na dni: 24-27.01.2022 r.

Ufam, że nowy termin będzie możliwy do realizacji (plan poniżej). Miejsca noclegowe tradycyjnie są już całościowo zarezerwowane w Domu Pielgrzyma na Jasnej Górze.

Bardzo proszę, by przekazać duchowieństwu wiadomość o planowej sesji i jej nowym terminie, z zachętą do udziału w rekolekcjach. Ze względów organizacyjnych proszę o zgłaszanie obecności na mój adres mailowy (kontakt preferowany) lub telefonicznie. Mail: wojtas@gniezno.opoka.org.pl Tel. 608 801 208

Przekazuję serdeczne pozdrowienia w Panu, *Ks. Wojciech Rzeszowski, sekretarz Komisji*

Odeszli do Pana

ŚP. O. DOMENICO LABELLARTE (1921-2021)

Założyciel Instytutu Apostolek Jezusa Ukrzyżowanego

Ks. Domenico Labellarte urodził się w Valenzano we Włoszech, w prowincji Bari 17 maja 1921 r. Pragnienie realizacji powołania kapłańskiego pielęgnował od dziewiątego roku życia. Ukończył najpierw Niższe Seminarium Duchowne w Bari, a od 1941 r. kontynuował formację seminaryjną w Collegio Capranica w Rzymie, studiując jednocześnie na Uniwersytecie Gregoriańskim. Momentem zwrotnym w jego życiu było spotkanie z Ojcem Pio, po tym jak rektor seminarium dał mu do zrozumienia, iż z powodu słabego zdrowia widzi trudności w realizacji jego powołania do kapłaństwa. Wówczas święty kapucyn zapewnił młodego alumna, że zostanie kapłanem. Od tego momentu towarzyszył mu on przez następnych dwadzieścia sześć lat życia. Ks. Domenico będąc jeszcze seminarzystą zorganizował wspólnotę kapłanów i kleryków poświęcających się tworzeniu braterskich więzi oraz niesieniu pomocy potrzebującym. Święcenia kapłańskie przyjął 10 sierpnia 1946 r. Za zachętą Ojca Pio powołał do życia dwa instytuty świeckie: Służebnice i Studzy Bożego Miłosierdzia.

Zastąpił przede wszystkim z gorliwością głoszenia Słowa Bożego, tak że nazywano go „mówiącą Biblią”. Od 1963 r. rozpoczął organizowanie dni skupienia 13 dnia każdego miesiąca, a także rekolekcji otwartych dla wszystkich w każ-

dym czwartym tygodniu miesiąca w San Giovanni Rotondo. Posłuszny radzie Ojca Pio: „*Karm innych tym, czym sam się karmisz*”, codziennie celebrował Liturgię Godzin wraz z wiernymi, dając im do ręki Biblię, by lepiej śledzili lektury godziny czytań.



Odbył liczne podróże misyjne po wielu krajach, wśród których były m.in.: Włochy, Francja, Niemcy, Polska, Stany Zjednoczone, Meksyk i Wenezuela. W Valenzano wielokrotnie organizował misje, wysyłając misjonarzy do wszystkich rodzin swojej parafii. Aby dotrzeć do jak największej liczby

dusz, już od początku lat pięćdziesiątych używał wszelkich możliwych środków: magnetofonów, megafonów do głoszenia Słowa Bożego na placach i ulicach, a później wydawał dwa biuletyny oraz nabył częstotliwość radiową zakładając do dziś działające „Radio w służbie Bożego Miłosierdzia”. Sprawował również opiekę duchową nad grupą modlitwy Ojca Pio przy Domu Ulgi w Cierpieniu w San Giovanni Rotondo.

W dniu śmierci Ojca Pio, 23 września 1968 r. modląc się przy jego trumnie, poczuł bardzo silne natchnienie, by kontynuować to, czego nauczył się od swego Ojca duchowego, uzupełniając założone przez siebie „Dzieło w służbie Bożego Miłosierdzia” o instytuty zakonne. W ten sposób powstały Apostolki i Apostołowie Jezusa Ukrzyżowanego, żyjące duchowością świętego stygmatyka.

Oprócz instytutów życia konsekrowanego założył stowarzyszenia dla kapłanów i świeckich, mające za zadanie szerzenie kultu Bożego miłosierdzia.

Ojciec Domenico Labellarte zmarł 11 listopada 2021 r. w San Giovanni Rotondo we Włoszech w wieku 100 lat.

S. Anna Kofoch AJC

ŚP. O. JACEK HUBICKI SJ (1966-2021)

Jacek Hubicki SJ urodził się 24 maja 1966 r. w Poroninie. Uczęszczał do Technikum Elektrycznego w Nowym Sączu, które ukończył maturą w 1986 r.

Do Towarzystwa Jezusowego wstąpił 18 sierpnia 1986 r. w Starej Wsi, a po dwuletnim nowicjacie złożył pierwsze śluby 21 sierpnia 1988 r. w Starej Wsi, które przyjął o. Rektor Fryderyk Młynarczyk SJ.

W latach 1988-92 r. studiował filozofię w Krakowie, następnie w ramach magisterki był katechetą i opiekunem ministrantów w Gliwicach (1992-94), a potem studiował teologię na Bobolanum w Warszawie (1994-98) oraz pedagogikę na UJ w Krakowie (1998-2000).



Święcenia prezbiteratu otrzymał 29 czerwca 1999 r. w Krakowie z rąk ks. kard. Franciszka Macharskiego. Trzecią probację odbył w Los Angeles (2007), gdzie instruktorem był o. William Wood SJ.

O. Jacek Hubicki SJ w czasie studiów teologii i pedagogiki w Krakowie posługiwał jako kapelan szpitala (1998-2000). Następnie był dyrektorem bursy w Nowym Sączu (2000-2002). Później był duszpasterzem i katechetą w Gliwicach (2002-2003). Podobną posługę pełnił we Wrocławiu na Stysia (2003-2006).

Od 2006 r. przebywał w USA. Najpierw przez rok uczył się j. angielskiego w Cincinnati, by po Trzeciej Probacji w

Kalifornii, powrócić do Cincinnati i tam podjąć studia z resocjalizacji na Xavier University (2007-2009).

Po powrocie do Polski został skierowany do Gliwic, gdzie był duszpasterzem akademickim i operariuszem (2009-2012). W Nowym Sączu na Zygmunto-wskiej posługiwał jako operariusz i kate-

cheta (2012-2014). W latach 2014-18 pracował w Zakopanem udzielając się w Duszpasterstwie Trzeźwości oraz pomagając kapelanowi szpitala. Przez dwa lata zaangażowany był przy kościele św. Barbary na Małym Rynku w Krakowie (2018-2020). Od sierpnia 2020 r. aż do tragicznej śmierci posługiwał w Kłodzku jako operariusz i pisarz historii domu.

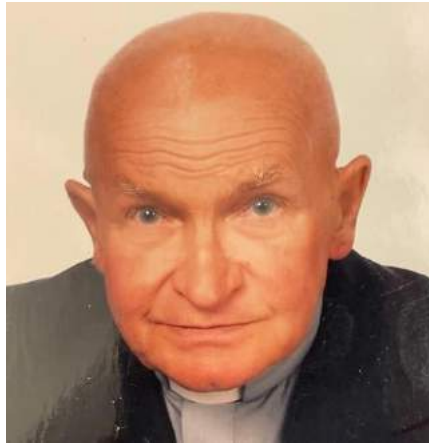
O. Jacek był kapłanem mającym łatwość nawiązywania duszpasterskiego kontaktu z osobami przeżywającymi trudności i doświadczonymi przez życie na różne sposoby. Odnajdywał się również w posługiwaniu i obecności wśród artystów. Był zapalonym motocyklistą.

Za: www.jezuici.pl

ŚP. BR. IRENEUSZ HORWACIK OP (1943-2021)

Dnia 19 listopada 2021 r w szpitalu w Radomsku zmarł br. Ireneusz Horwacik OP.

Brat Ireneusz urodził się w Święto Matki Bożej Różańcowej 7 października 1943 w Trzebuni koło Myślenic (Archidiecezja Krakowska). Po ukończeniu szkoły wstąpił do zakonu i przyjął imię Ireneusz. W dzień Matki Bożej Gromnicznej 2 lutego 1966 r. złożył pierwsze śluby, a profesję wieczystą w 1972 r. Pracował, jako zakrystian w konwentach – krakowskim, tarnobrzesckim i gidelskim. Z wielkim zaangażowaniem troszczył się o kult Matki Bożej.



Wielokrotnie wędrował z różnymi piezymi pielgrzymkami z różnych miejsc Polski na Jasną Górę. W konwencie gidelskim witał każdego, kto przybywał do Sanktuarium Matki Bożej.

Ostatnie lata zmagał się ze słabością i chorobą. Przebywał od 2014 w Konwencie Trynitarzy w Budziskach koło Połańca. Po powrocie do klasztoru gidelskiego trafił do Zakładu Opieki Medycznej. Zakażenie Covid-19 było przyczyną jego szybkiej i niespodziewanej śmierci.

Za: www.info.dominikanie.pl

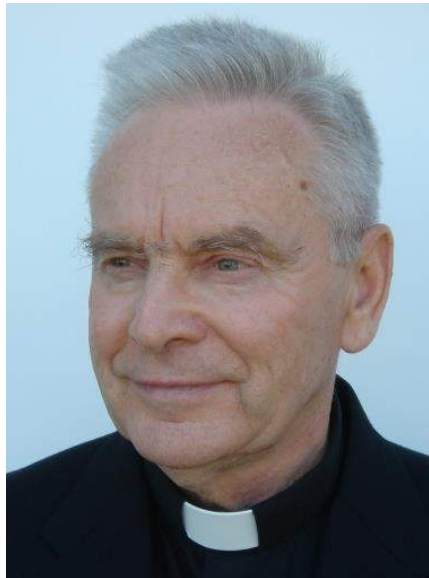
ŚP. KS. ZBIGNIEW OLBRYŚ SChr (1932-2021)

Pokładając ufność i nadzieję w Jezusie Zmartwychwstałym informujemy, że 13 listopada 2021 r., w liturgiczne wspomnienie Świętych Pięciu Braci Pierwszych Męczenników Polski, do wieczności został odwołany śp. ks. Zbigniew Olbryś, chrystusowiec, l. 89, ongiś długoletni duszpasterz polonijny na kontynencie północnoamerykańskim.

Pogrzeb śp. ks. Zbigniewa odbył się we wtorek 16 listopada 2021 r. w kaplicy pw. Chrystusa Uchodźcy w domu chrystusowca-seniora w Puszczykowie.

Ks. Zbigniew Olbryś SChr, syn Zygmunta i Wiktorii z Wilczewskich, urodził się 13 sierpnia 1932 r. w Grodnie i tam też został ochrzczony. Wojenna zawierucha i powojenne przesunięcia granic wymusiły opuszczenie rodzinnych stron: sakrament bierzmowania młody Zbigniew otrzymał w Białymstoku, a wykształcenie w zakresie szkoły średniej zdobył w Niższym Seminarium Duchownym Towarzystwa Chrystusowego w Ziębicach. Do Towarzystwa Chrystusowego wstąpił 23 sierpnia 1949 r. i po krótkim aspirancie 7 września 1949 r. w Ziębicach rozpoczął czas nowicjackiej próby. Nowicjat ukończył złożeniem 8 września 1950 r. w Ziębicach pierwszej profesji zakonnej, po której podjął studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym Towarzystwa Chrystusowego w Poznaniu. W odbudowywanej

po wojennych zniszczeniach poznańskiej katedrze 6 kwietnia 1957 r. z rąk wikariusza kapitulnego bpa Franciszka Jedwabskiego przyjął święcenia kapłańskie.



Zaraz po święceniach przez 1,5 roku posługiwał jako wikariusz w parafii Przemienienia Pańskiego w Płotach. Od września 1958 r. do września 1960 r. posługiwał w Poznaniu: najpierw jako asystent w Wyższym Seminarium Duchownym a ostatnie dziewięć miesięcy

[roku 1960] jako wikariusz w parafii Najświętszego Zbawiciela. 1 września 1960 r. został mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Jana Chrzyciela przy kościele NSPJ w Szczecinie. Po trzech latach powrócił do Poznania i podjął obowiązki Referenta Duszpasterskiego.

W lipcu 1966 r. wyjechał z Polski, by podjąć misję Towarzystwa Chrystusowego na kontynencie północnoamerykańskim: pierwsze miesiące spędził w Kanadzie, a następnie w latach 1967-1968 był wikariuszem w Providence w stanie Rhode Island.

Od września 1968 r. podjął obowiązki duszpasterskie w polonijnej parafii Matki Bożej Jasnogórskiej w Los Angeles, najpierw jako asystent (wikariusz) ks. Stanisława Jureki, a po jego śmierci, od grudnia 1973 r. jako jej administrator i od września 1974 r. proboszcz. (Ks. Olbryś stał się pierwszym chrystusowcem proboszczem polskiej parafii w Mieście Aniołów, jak zwykle nazywać się najludniejsze miasto Kalifornii).

W grudniu 1980 r. został ustanowiony proboszczem niedawno utworzonej parafii w Sterling Heights na przedmieściach Detroit, gdzie posługiwał przez kolejne trzy lata. We wrześniu 1983 r. został przeniesiony do Kanady, by rozpocząć tworzenie nowej wspólnoty para-

fialnej we wschodnim rejonie Toronto – Matki Bożej Królowej Polski w Scarborough. Po sześciu latach duszpasterskiej pracy na przedmieściach Toronto został przeniesiony do parafii Matki Bożej Królowej Pokoju w Calgary, gdzie posługiwał w latach 1989-1994.

Zmiany ustrojowe w Polsce i w innych krajach Europy Środkowo-Wschodniej

oraz upadek Związku Sowieckiego otworzyły nowe możliwości posługi duszpasterskiej; we wrześniu 1994 r. ks. Olbryś przybył do rodzinnego Grodna i zaangażował się w duszpasterstwo w parafii farniej (katedralnej) i sanktuarium Matki Bożej Kongregackiej (Studenckiej). Po trzech latach powrócił do Kanady i pomagał w duszpasterstwie we wspólnotach: Scarborough (1997-1999), Cha-

tham (1999-2002), Regina (2002-2003), Oshawa (wakacje 1999 r. i 2003-2007). Z powodu wieku i pogarszającego się zdrowia w listopadzie 2007 r. powrócił do Polski i zamieszkał w domu chrystusowca-seniora w Puszczykowie, gdzie zmarł w liturgiczne wspomnienie Świętych Pięciu Braci Pierwszych Męczenników Polski, 13 listopada 2021 r.

Za: www.chrystusowcy.pl

ŚP. BR. JEAN-PIERRE SCHUMACHER (1937-2021)

Ostati Trapista z Tibhirine

W wieku 97 lat zmarł brat Jean-Pierre Schumacher, ostatni trapista z Tibhirine w Algierii, poinformowały media francuskie. Do ostatnich dni życia mieszkał w małej wspólnotie klasztoru trapistów Notre Dame de l'Atlas w Midelt na północy Maroka. W marcu 2019 roku, podczas wizyty w Maroku, z bratem Jean-Pierre Schumacherem spotkał się papież Franciszek. W grudniu 2020 roku trapista przeszedł zakażenie koronawirusem.

Urodzony w 1924 roku we Francji br. Schumacher w 1942 roku został wysłany przez niemieckich okupantów na front do Rosji, ale nie wyjechał, ponieważ zachorował na gruźlicę. W 1957 roku wstąpił do opactwa trapistów w Timadeuc w Bretanii, a w 1964 roku wyjechał do klasztoru Notre-Dame de l'Atlas in Tibhirine w północnej Algierii.

W marcu 1996 roku, w czasie wojny domowej, uprowadzono siedmiu francu-

skich trapistów z klasztoru Notre-Dame de l'Atlas na północy Algierii. Zakonnicy w wieku 50-80 lat zostali zamordowani 21 maja 1996 roku. Do ich zabójstwa przyznała się fundamentalistyczna Zbrojna Grupa Islamska (GIA), która chciała wymusić na rządzie francuskim uwolnienie swoich członków więzionych we Francji.



Ponieważ władze w Paryżu nie spełniły żądań terrorystów, wszyscy zostali zamordowani. Pod koniec maja znaleziono ich odcięte głowy, ciała dotychczas nie odnaleziono. W chwili, gdy doszło do

porwania, brat Schumacher miał dyżur w części klasztornej dla gości i nie było go z braćmi. Do dziś nie wyjaśniono, czy siedmiu trapistów rzeczywiście zabili porywacze, czy też algierscy wojskowi i tajne służby. Tym wydarzeniom poświęcił swój film „Ludzie Boga” (2010) francuski reżyser Xavier Beauvois. Dzięki temu wielokrotnie nagradzanemu filmowi o dramacie zakonników mogła się dowiedzieć szeroka opinia publiczna na świecie.

Siedmiu zakonników zamordowanych w 1996 roku w Tibhirine znalazło się w grupie 19 beatyfikowanych 8 grudnia 2018 roku chrześcijan – ofiar algierskiego terroryzmu. Uroczystościom beatyfikacyjnym w sanktuarium maryjnym Notre-Dame d'Oran przewodniczył delegowany przez papieża ówczesny prefekt watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych kard. Angelo Becciu. Za: [KAI](#)

ŚP. BR. KONSTANTY WŁADYSŁAW DRYJA OFMCap (1937-2021)

Prezbiter

Br. Konstanty (Władysław) Dryja urodził się w 19.12.1933 r. w Zgłobniu. Na chrzcie otrzymał imię Władysław. W latach 1950-1952 uczęszczał do kapucyńskiego Niższego Seminarium Duchownego w Rozwadowie (dziś Stalowa Wola), a następnie 31.08.1952 r. wstąpił do nowicjatu kapucynów w Sędziszowie Małopolskim, gdzie też złożył swoją pierwszą profesję zakonną 01.09.1953 r.

W roku 1953 rozpoczął naukę w zakonnym Studium Filozoficzno-Teologicznym w Krakowie. Dnia 03.09.1956 złożył profesję wieczystą, a następnie 29.06.1959 przyjął święcenia diakonatu. Dnia 23.08.1959 r. przyjął święcenia prezbiteratu przez posługę biskupa pomocniczego diecezji tarnowskiej, Karola Pękali w opactwie Ojców Cystersów w Szczyrzycu. Jako neoprezbiter pozostał we wspólnotie klasztoru w Krakowie, gdzie był duszpasterzem,

katechetą i kapelanem w Instytucie Onkologii.



W latach 1960-1961 odbył studium, tzw. „Tirocinium pastorale”, w klasztorze

Braci Mniejszych Konwentualnych w Krakowie.

W życiu zakonnym pełnił wiele funkcji, najbardziej dał się jednak poznać jako ceniony i zaangażowany katecheta. W tej roli posługiwał w Krakowie, Krzyżu Wlkp., Gorzowie Wlkp., Nowej Soli, Gdańsku, Pile, Krośnie i Bytomiu. W latach 1972-1979 pełnił funkcję gwardiana i proboszcza w Pile, ponadto wielokrotnie powierzano mu funkcje wikarego domu zakonnego i parafii.

Zmarł 08.11.2021 r. we Wrocławiu w Zakładzie Opiekuńczo-Lecznym Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety, tam też został pogrzebany w grobowcu kapucynów na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej. *Biogram opracował brat Wojciech Czywczyński OFMCap*